

Liu Shao-chi

Hur bli en bra kommunist

Föredrag hållna i juli 1939 i Marxist-leninistiska Institutet i Yenan

Arbetarkultur 1952

Från den kinesiska texten, publicerad i december 1949, har en engelsk översättning verkställts av förlaget Hsin Hua. Från denna har föreliggande svenska översättning gjorts av Sven Johansson. Förekommande citat ur andra verk har likaledes översatts från denna engelska upplaga.

Anmärkning: Liu Shao-chis [modern stavning: *Liu Shaoqi*] skrift attackerades häftigt under kulturrevolutionen – den anklagades för att propagera för ”självfostran”, att den skilde studier från klasskampen, dvs att den felaktigt hävdade att man kunde skola sig utanför den revolutionära kampen – om detta se t ex kapitlet 12, ”Kampanjen mot Liu Shao-chi”, i Giovanni Blumer, [Den kinesiska kulturrevolutionen 1965/67](#) (på marxistarkivet).

I denna utgåva av ”Hur bli en bra kommunist” har vi som bilaga tagit med en representativ attack mot skriften. Det är en gemensam ledarartikel från *Röda Fanan* och *Folkets Dagblad* (från maj 1967), dvs den hade godkänts av kretsen kring Mao.

MF i december 2016.

Innehåll

Om författaren	1
Första avdelningen	1
Inledning.....	1
Varför måste kommunistiska partimedlemmar fostra sig?	1
Sträva att bli mönsterlärjungar till Marx, Engels, Lenin och Stalin!	5
Fostrans karaktär och metoder	8
Förhållandet mellan studier i marxismen-leninismens teori och partimedlemmarnas ideologiska fostran	11
Andra avdelningen	13
Partimedlemmarnas ideologiska fostran	13
Det är nödvändigt att förstå att kampen för kommunismen är den största och svåraste uppgiften i människans historia.	13
Partimedlemmen måste ovillkorligen underordna sina personliga intressen under partiets intressen.....	18
Exempel på olika slags oriktiga ideologier i partiet	22
Ursprunget till olika oriktiga ideologier i partiet	28
Hur uppträder vi gentemot olika oriktiga ideologier i partiet, hur föres den inre kampen i partiet?.....	31
Bilaga: Förräderi mot proletariatets diktatur är den viktigaste beståndsdel i boken om ”självfostran”	39

Om författaren

Liu Shao-chi är vice ordförande i Kinesiska folkrepubliken centrala folkregering och medlem av Kinas kommunistiska partis centralkommittés sekretariat. Han är en av ledarna för den revolutionära rörelsen och fackföreningsrörelsen Kina.

Liu Shao-chi föddes 1898 i Ninghsiang-länet i provinsen Hunan. 1920 anslöt han sig till Kinas socialistiska ungdomsförbund (föregångaren till Kinas kommunistiska parti), som grundats samma år. 1921 skapades Kinas kommunistiska parti, och Liu Shao-chi anslöt sig samma år till partiet. På våren 1922 blev han sekreterare i Kinesiska arbetarorganisationen, förelöparen till Kinesiska fackliga landsorganisationen.

Från den tiden och till revolutionens nederlag 1927 ledde Liu Shao-chi den revolutionära fackföreningsrörelsen i Kina. Efter revolutionens nederlag gick han under jorden och fortsatte att leda fackföreningsrörelsen. På hösten 1932 begav han sig till det revolutionära området i Kiangsi och övertog ledningen av arbetarrörelsen i "de röda områdena".

Från 1936 till 1942 var Liu Shao-chi efter hand sekreterare i partiets styrelse för Nordkina, i dess styrelse för centralslättområdet samt i partiets centralkommitté.

Sedan 1932 har Liu Shao-chi varit medlem av Kinas kommunistiska partis centralkommittés politiska byrå. Från 1943 har han varit medlem av centralkommitténs sekretariat samt vice ordförande i Kinesiska folkets revolutionära militära råd.

När Kinesiska folkrepubliken utropades den 1 oktober 1949 blev Liu Shao-chi vice ordförande i den Centrala folkregeringen.

Förutom *Hur bli en bra kommunist* har Liu Shao-chi även skrivit *Om kampen på partiets inre front*, *Om partiet*, *Internationalism och nationalism* samt andra viktiga verk.

Första avdelningen

Inledning

Kamrater, jag måste be er om ursäkt. Det är rätt länge sedan ni bad mig om en föreläsning, men jag har varit förhindrad till nu. Jag skall behandla frågan om de kommunistiska partimedlemmarnas fostran. Jag tror att det har sin betydelse för oss att tala om denna sak nu när vi står inför uppgiften att bygga upp och konsolidera partiet. Jag ämnar dela upp mitt föredrag i två avdelningar, och i dag skall jag alltså bara behandla första avdelningen och lämna resten till nästa gång. För att de yngre kamraterna skall kunna fatta måste jag ge utförliga förklaringar och exempel i vissa frågor. Därför kan jag inte heller fatta mig så kort. Det måste jag klargöra från början.

Varför måste kommunistiska partimedlemmar fostra sig?

Kamrater, varför måste kommunistiska partimedlemmar fostra sig?

Allt sedan människan kom till har hon för att kunna leva måst kämpa mot naturen och producera de materiella värden som behövs för hennes existens.

”Människorna kämpar mot naturen, och utnyttjar naturen för att framställa materiella nyttigheter, icke isolerade från varandra, icke som från varandra skilda individer utan gemensamt, i grupper, i samhällen. Därför är produktionen alltid och under alla förhållanden en samhällelig produktion. I produktionen av materiella nyttigheter upprättar de mellan sig olika slags förhållanden inom produktionen, olika slags produktionsförhållanden.” (Jämför *Sovjetunionens kommunistiska partis historia*, svenska upplagan 1949 sid. 148.)

Sålunda är människans kamp mot naturen i produktionen samhällelig till sin karaktär. Människorna kämpar mot naturen såsom samhällsvarelser. I denna ständiga kamp mot naturen har människorna oavbrutet ändrat naturen och samtidigt ändrat sig själva samt ändrat sina inbördes förhållanden. Under människornas långa kamp såsom samhällsvarelser mot naturen ändras och förbättras ständigt deras fysiska gestalt (händer, fötter, hållning o. s. y.), deras samhälleliga förhållanden, deras former för samhällelig organisation likaväl som deras hjärnor, deras ideologi o. s. v.. Detta av följande skäl:

”Produktionens första säregenhet består i att den aldrig blir stående på en punkt för en längre period utan ständigt befinner sig i ett tillstånd av förändring och utveckling, varvid förändringarna i produktionssättet oundvikligen framkallar en förändring av hela samhällssystemet, av de samhälleliga idéerna, de politiska åsikterna, de politiska inrättningarna.” (Jämför *Sovjetunionens kommunistiska partis historia*, svenska upplagan 1949, sid. 149.)

Människan har utvecklats från djuren. I forna tider var människans levnadssätt, hennes samhällsorganisation, ideologi o. s. v. olika mot i dag. I framtiden kommer människans levnadssätt, hennes samhällsorganisation, ideologi o. s. y. också att vara olika mot i dag. Mänskligheten och det mänskliga samhället har sin historiska utveckling. De utvecklas och förändras, de kan ständigt ändras och har faktiskt ändrats under sin kamp. När det mänskliga samhället utvecklats till ett visst historiskt stadium uppkom klassamhället. Sedan dess har människorna i klassamhället existerat såsom människor av en viss klass. Enligt den marxistiska filosofins principer bestämmer människornas samhälleliga tillvaro deras ideologi. Sålunda är ideologin i ett klassamhälle en viss samhällsklass' ideologi. I ett klassamhälle pågår oavbruten klasskamp, Sålunda: under sin ständiga kamp mot naturen, under sin ständiga klasskamp i samhället ändrar människorna naturen, ändrar samhället och ändrar samtidigt sin egen ideologi.

Marx lärde en gång arbetarna:

”Det är inte bara för att ändra de bestående samhällsförhållandena utan också för att ändra er själva och förvandla er till rikt utrustade människor som förmår bära upp den politiska makten, som ni måste gå genom femton,, tjugo eller femtio år av inbördeskrig och krig mellan nationerna.”

Med andra ord, människorna ändrar sig inte blott i sin kamp mot naturen utan också i den ständiga kampen i samhället. Proletariatet måste också medvetet genomgå en lång period av samhällsliga strider för att kunna ändra samhället och sig självt.

Sålunda måste människorna vara medvetna om att de behöver ändras och kan ändras. De får inte betrakta sig som oföränderliga, fullständiga, heliga, icke formbara. Det är icke förödmjukande att anse förändring nödvändig, ty det stämmer med de obehagliga lagarna för naturens och samhällets utveckling. På något annat sätt kan människorna inte gå framåt.

Vi medlemmar av kommunistiska partiet är de mest utvecklade revolutionärerna i modern tid, vi är samtidens kämpande och drivande kraft vid förändringen av samhället och världen. Det finns revolutionärer därför att det alltså finns kontrarevolutionärer. Därför är den ständiga kampen mot kontrarevolutionärerna en avgörande förutsättning för revolutionärernas tillvaro och utveckling. Om de inte för en sådan kamp kan de inte kallas revolutionärer och än mindre kan de gå framåt och utvecklas. I denna oavslutliga kamp mot kontrarevolutionärerna ändrar kommunistiska partiets medlemmar samhället, världen och samtidigt sig själva.

En medlem av kommunistiska partiet ändrar sig själv genom kamp mot kontrarevolutionen på olika områden. Det betyder att om man skall utvecklas och höja sin revolutionära duglighet och teknik, så måste man kunna förena följande två ting: stålsättning i praktisk kamp och utveckling av sina idéer. Skall en nybörjare kunna bli en mogen och erfaren revolutionär, som kan ta itu med vilket läge som helst, så måste han genomgå en mycket lång period av revolutionär härdning och fostran, en lång omformningsprocess. En relativt oerfaren revolutionär kan inte tillräckligt väl känna fienden, sig själv, samhällsutvecklingens lagar, revolutionens lagar, därför att han växt upp i det gamla samhället och helt naturligt för med sig rester av olika ideologier, fördomar och vanor, som hör hemma i det gamla samhället, och därför att han är oerfaren och inte genomgått en lång period av revolutionärt praktiskt arbete.

För att ändra på detta måste han å ena sidan studera de revolutionära erfarenheterna i historien (våra förfäders praktik) och å andra sidan själv delta i samtidens revolutionära praktik. I denna revolutionära praktik, d. y. s. i kampen mot olika kontrarevolutionära element, måste han utveckla sitt personliga initiativ och fördubbla sitt studie- och fostringsarbete. Först då kan han efter hand lära av sin erfarenhet och grundligare fatta samhällsutvecklingens och revolutionens lagar, känna fienden och sig själv, upptäcka oriktigheten i sina gamla idéer, vanor och fördomar och korrigera dem, höja sitt revolutionära medvetande och sin revolutionära duglighet och förbättra sina revolutionära metoder o. s. v. För att kunna ändra sig själv och höja sin medvetenhet till en högre nivå får revolutionären alltså inte isolera sig från den revolutionära praktiken eller underlåta att arbeta på sin egen fostran och att lära genom praktik (både sin egen och andras). Utan denna praktik kan en revolutionär icke förbättra sig själv.

Det förekommer att en grupp partikamrater tillsammans deltar i viss revolutionär masskamp, genomgår nästan samma revolutionära praktik, och till slut kan ändå de inflytelser som dessa partimedlemmar mottagit vara helt olika. Några går framåt mycket raskt, och en del förut efterblivna medlemmar går förbi de andra. Några går mycket långsamt framåt. En del börjar kanske rent av vackla under kampen, och den revolutionära praktiken går förbi dem, i stället för att föra dem framåt. Vad beror sådant på?

Eller ett annat exempel. Många av våra partimedlemmar deltog i "Långa marschen", som var ett hårt prov för dem och som hade ett utomordentligt positivt inflytande på partimedlemmarna och även på folkets breda massor. Men för ett litet fåtal partimedlemmar var inflytandet det rakt motsatta. Sedan de gått genom Långa marschens och det tioåriga inbördeskrigets hårda kamp började de frukta denna hårda kamp. De försökte dra sig tillbaka och fly. Till slut lämnade de revolutionens led, till följd av påverkan utifrån. Många partimedlemmar deltog i Långa marschen, och ändå påverkades de helt olika och reagerade mycket olika. Vad beror sådant på?

Det beror på att dessa partimedlemmar hade olika revolutionära egenskaper, att de utvecklades i olika riktningar under den revolutionära praktiken, och att var och en uppträdde på olika sätt i sin revolutionära praktik, samt att de fostrade sig själva i olika grad och med olika metoder. Därför att revolutionärer har olika egenskaper och arbetar och fostrar sig på olika sätt kan helt olika, ibland rent av motsatta resultat framkomma. Sådana exempel kan ni finna här i denna skola. I skolan får ni alla samma skolning och utbildning. Men eftersom ni är olika till egenskaper, erfarenhet, kulturell nivå, personlig insats, självfostrans omfattning och metod, så kan ni komma till olika eller helt motsatta resultat. Har ni märkt att några få har kommit längre bort från revolutionen efter att ha fått utbildning vid skolorna i Yenan? Det har samma orsaker. Därför är det absolut nödvändigt för en revolutionär att göra en egen insats, fostra sig själv och lära i den revolutionära kampen, för att han skall kunna förändra och förbättra sig.

Inte varje revolutionär som härdats under långa år av revolutionär kamp kan utvecklas till en mycket god och erfaren revolutionär, huvudsakligen emedan hans egen insats och självfostran är otillräckliga. Men alla de som lyckats bli verkligt goda, erfarna revolutionärer har med säkerhet genomgått långa år av härdning och självskolning i revolutionär kamp. Därför kan våra partimedlemmar bli politiskt oböjliga, högkvalificerade revolutionärer endast om de härdar sig själva, stärker sin självfostran, inte förlorar sinnet för det nya, lär sig tänka bättre under revolutionär kamp bland de breda massorna, med alla kampens svårigheter och umbäranden.

Kung Fu-tsi (Konfutse) sade:

"När jag var femton år stod min håg till lärdom. När jag var trettio år var jag fast. Vid fyrtio år hyste jag inga tvivel. Vid femtio år kände jag Himlens bud. Vid sextio var mitt öra ett lydigt instrument för att motta sanningen. Vid sjuttio kunde jag följa mitt hjärtas böjelse utan att kränka det som är rätt."

Här skildrar Kung Fu-tsi hur han härdade och fostrade sig. Han betraktade sig inte som född till "vis man".

Meng-tsi sade:

"När Himlen vill ge ett stort ämbete åt någon, prövar den först hans själ med lidande och hans senor och ben med hårt arbete. Den prövar hans kropp med hunger och störtar honom i den djupaste fattigdom. Den lägger stenar i vägen för hans företag. På alla dessa sätt ger den liv åt hans själ och fasthet åt hans karaktär, röjer bort hans svagheter."

Även det som Meng-tsi sade rör den härdning och självfostran som en stor man måste genomgå. Eftersom det kommunistiska partiets medlemmar måste ta på sig den oförlikneligt stora uppgiften att ändra världen är det så mycket nödvändigare att de genomgår sådan härdning och självfostran.

De kommunistiska partimedlemmarnas fostran är en revolutionär fostran. Vi kan inte fostra oss om vi isolerar oss från den revolutionära praktiken eller från de breda arbetande massornas revolutionära rörelse, främst de proletära massornas. Målet för vår fostran är enbart att tjäna den revolutionära praktiken och att göra oss ägnade att med större effekt leda massornas praktiska revolutionära rörelse. Här ligger skillnaden mellan vår fostran och annan idealistisk, formalistisk och abstrakt fostran, som står isolerad från den samhällsliga verksamheten. Jag skall ge

ytterligare en kort förklaring till denna fråga senare.

Våra partimedlemmar måste härda sig, de måste intensifiera sin självfostran, inte blott i strävsam, svår och många gånger misslyckad revolutionär praktik utan också i lätt, framgångsrik, segrande praktik. En del partimedlemmar kan inte hålla jämvikt när de har framgångar och segrar utan blir yra av framgångarna. Seger, framgång, de breda massornas bifall och den prestige som de åtnjuter bland massorna gör dem vårdslösa, utmanande, byråkratiska och rent av vacklande, korrumperade och förfallna, så att de fullständigt förlorar sin tidigare revolutionära anda.

Detta är individuella fall som man ofta stöter på bland våra kommunistiska partimedlemmar. När sådana företeelser finns i vårt parti så bör det tjäna som en allvarlig varning åt våra partimedlemmar, ty det har varit en nästan absolut regel att sådana företeelser existerat bland gångna generationers revolutionärer. Gångna generationers revolutionärer förmådde visserligen under tiden före revolutionens och deras egen framgång och seger uttrycka de framåtsträvande, förtryckta massornas krav och vidmakthålla sina revolutionära egenskaper, men så snart revolutionen och de själva nått framgång och seger blev de mycket ofta korrumperade, byråkratiska och förfallna, förlorade sina revolutionära egenskaper och blev hinder för revolutionen och samhällsutvecklingen.

Vi vet att många revolutionärer i Kina under de senaste hundra åren och särskilt under de senaste femtio åren började visa tecken till korruption och förfall i det ögonblick då de nått en viss framgång och fått någon ansvarig position. Detta beror på den klassgrundval som dessa de gångna generationernas revolutionärer hade. Därför att revolutionärerna i det förflutna representerade utsugarklasserna vände de naturligtvis om och förtryckte de utsugna massorna, sedan deras revolution segrat, och så blev de hinder för revolutionen och samhällsutvecklingen. Det var oundvikligt att det förflutnas revolutionärer måste bli korrumperade, byråkratiska och förfallna och förlora sina revolutionära egenskaper efter revolutionens seger.

Detta skall emellertid inte bli fallet med oss kommunister. Eftersom det utsugna proletariatet, som vi representerar, inte utsuger någon, så kan det föra revolutionen ända till slutet, fullständigt befria hela mänskligheten och göra rent hus med alla former av korruption, byråkrati och förfall i det mänskliga samhället. Det kan bygga upp ett parti och en statsapparat med strikt organisation och disciplin för att genomföra den obönhörliga kampen mot alla former av korruption, byråkrati och förfall och oavbrutet rensa partiet och statsapparaten från element som är korrumperade, byråkratiska och förfallna (oavsett hur mäktiga ”pampar” sådana element kan vara) så att partiets och statsapparatens renhet bevaras.

Detta typiska drag hos proletariatets revolutionära parti återfanns inte och kunde inte återfinnas hos något av den gångna tidens revolutionära partier. Därför måste våra partimedlemmar klart inse detta typiska drag och särskilt inrikta sig på intensiv självfostran och på bevarande av våra revolutionära egenskaper — även i tider av framgång och seger för revolutionen och när vår popularitet och auktoritet växer starkt — så att vi inte till slut går samma väg som den gångna tidens revolutionärer, som förföll sedan de nått framgång.

Sådan revolutionär härdning och självfostran är viktiga för varenda en av våra partimedlemmar och särskilt för nya medlemmar av icke-proletärt ursprung. Varför är de särskilt viktiga för nya partimedlemmar av icke-proletärt ursprung? För det första just därför att de är av icke-proletärt ursprung. Lenin sade att partimedlemmarna från arbetarklassen har proletariatets inneboende egenskaper. Därav följer att partimedlemmar med annan klasshärkomst naturligtvis har andra klassers inneboende egenskaper. Fast de i dag accepterat den kommunistiska ideologin behåller de inte desto mindre rester av icke-kommunistisk ideologi och icke-kommunistiska vanor. För det

andra just därför att de är nya partimedlemmar och sålunda inte genomgått mycken härdning. Därför måste de härda och fostra sig i revolutionär kamp innan de kan bli goda revolutionärer.

Härdning och fostran är viktiga för varje partimedlem, antingen han är en ny medlem av icke-proletär härkomst eller en gammal medlem av proletär härkomst. Detta därför att vårt kommunistiska parti inte fallit ned från himlen utan fötts av det kinesiska samhället och därför att varje medlem av vårt parti kommit från detta smutsiga gamla kinesiska samhälle och fortfarande lever där. Därför bär våra partimedlemmar mer eller mindre med sig rester av det gamla samhällets ideologi och vanor, och de har ständig kontakt med de smutsiga tingen i det gamla samhället. Vi behöver alltjämt härdning och fostran i varje avseende, för att vi skall kunna bevara och höja vår renhet såsom proletariatets förtrupp och förbättra våra egenskaper och vår revolutionära teknik.

Det är skälet till att de kommunistiska partimedlemmarna måste bedriva självfostran.

Sträva att bli mönsterlärjungar till Marx, Engels, Lenin och Stalin!

Av den som skall bli medlem av kommunistiska partiet krävs endast att han fyller partistadgarnas krav: att godkänna partiets program och stadgar, att betala sina medlemsavgifter och att utföra anvisade uppdrag i en partiorganisation. Detta är de minimikrav som varje partimedlem måste uppfylla. Utan att fylla dessa krav kan ingen bli partimedlem. Men varje medlem bör sträva efter att inte bara ha minimala kvalifikationer, han bör inte vara nöjd med dessa minimala kvalifikationer, utan han bör tvärtom söka gå framåt och oavbrutet höja sitt medvetande och sin insikt i marxismen-leninismen. Detta är också en plikt gentemot partiet och revolutionen, som ingen partimedlem får söka kringgå. Denna plikt har också inskrivits i Sovjetunionens kommunistiska partis stadgar. För att kunna fylla denna plikt tillfredsställande måste varje partimedlem intensifiera sin egen härdning och fostran.

Därför måste våra medlemmar som mål för sin härdning och fostran uppställa inte bara minimikraven utan maximikraven. Just nu är det mycket svårt att riktigt beskriva dessa maximikrav. Vi har emellertid inför våra ögon Marx', Engels', Lenins och Stalins ord och gärningar, verk och egenskaper under hela deras liv, såsom våra exempel, såsom provosten för vår fostran. Fostran innebär att vi höjer våra egenskaper i varje avseende till samma nivå som Marx, Engels, Lenin och Stalin. Låt oss söka bli deras mönsterlärjungar! I sitt tal om valet till Högsta sovjet sade kamrat Stalin:

”Väljarna, folket, måste kräva att deras deputerade skall stå i höjd med sina uppgifter, att de inte i sitt arbete sjunker ned till politiska brackors nivå, att de på sina poster skall vara politiska gestalter som Lenin var, att de som politiska gestalter skall vara klara och bestämda som Lenin var, att de skall vara orädda i striden och skoningslösa mot folkets fiender som Lenin var, att de skall vara fria från varje panik och från allt som liknar panik, som Lenin var, när saker och ting blir invecklade och den ena eller andra faran dyker upp vid horisonten, att de skall vara visa och kloka när de avgör problem som kräver allsidig kunskap och allsidig värdering av alla 'för' och 'mot' som Lenin var, att de skall vara rakryggade och hederliga som Lenin var, att de skall älska sitt folk som Lenin älskade det.”

Detta är en enkel beskrivning av hur man lär av Lenin, det är en bild av en Lenins mönsterlärjunge. De kommunistiska partimedlemmarnas fostran har till syfte att lära av Lenin på sådant sätt att man blir en sådan Lenins lärjunge.

Man kanske säger att det är omöjligt att nå de stora egenskaper som revolutionära genier som Marx, Engels och Lenin ägt och Stalin besitter, och att det också är omöjligt att höja sina egenskaper till samma nivå som Marx, Engels, Lenin och Stalin. Man betraktar Marx, Engels, Lenin och Stalin som mystiska varelser av födelsen. Är det riktigt? Det tror jag inte.

Ty så länge våra kamrater hederligt, beslutsamt, medvetet och konsekvent uppträder som den förtrupp, som kämpar för proletarietets befrielse, har en verkligt kommunistisk livs- och världs-åskådning och aldrig för ett ögonblick isolerar sig från proletarietets och folkmassornas stora och djupa revolutionära rörelse i denna dag samt anstränger sig ordentligt att lära, att härda och fostra sig — så länge har de all möjlighet att förbättra sina egenskaper och bli lika ”klara och bestämda”, lika ”örädda i striden och skoningslösa mot folkets fiender”, lika ”fria från varje panik och allt som liknar panik” i svårigheter och faror, lika ”rakryggade och hederliga” och att ”älska folket” lika mycket som Lenin gjorde. Och de har också all möjlighet att utnyttja den marxistisk-leninistiska metoden för att lösa invecklade problem, att tänka över problemen från alla sidor och väga alla ”för” och ”mot” — trots att våra kamrater i dag inte alls har så stora egenskaper, så omfattande vetenskapligt kunnande, en sådan omgivning och en sådan förmåga att tillägna sig vetande som Marx, Engels, Lenin och Stalin, och trots att många av våra kamrater inte kan hoppas nå så djup lärdom i sitt studium av den proletära revolutionen som Marx, Engels, Lenin och Stalin. Med andra ord: så länge vi är beslutna att studera energiskt, att fostra och härda oss, inte isolerar oss från folkmassornas revolutionära rörelse och lär oss bemästra marxismen-leninismens metod, så har vi också alla möjligheter att höja våra egenskaper till samma nivå som dessa statsmän av Lenins typ, så att vi i vårt arbete och vår kamp kan använda Marx', Engels', Lenins och Stalins stil, alltså ”vara politiska gestalter av Lenins typ” och inte ”sjunka ned till politiska brackors nivå”.

Meng-tsi sade: ”Vem som helst kan vara en Yao eller en Shun”¹. Det betyder samma sak. Vi får inte förfalla till förtvivlan och tveka att fortsätta framåt, när vi första gången blir varse egenskaperna hos så stora revolutionärer som Marx, Engels, Lenin och Stalin. Tvekar man så blir man just en ”politisk bracka”, ”ruttet trä som inte kan snidas”, en ”mur av lera”.²

Men olika människor uppträder olika när de skall lära av Marx, Engels, Lenin och Stalin.

Det första slaget lär av Marx och Lenin utan att tränga in i marxismen-leninismens innehåll, de skaffar sig bara en ytlig kunskap om marxismen-leninismen. Fastän de läst den marxistisk-leninistiska litteraturen fram- och baklänges och lärt utantill en massa principer och slutsatser av Marx, Engels, Lenin och Stalin, kan de likväl inte tillämpa dessa principer och slutsatser för att lösa konkreta, praktiska problem. De nöjer sig med att upprepa dessa principer och slutsatser, som de skriver ned och använder mekaniskt. Fastän de arbetar under marxismens fana och anser sig vara ”riktiga” marxister är de i alla fall inga riktiga marxister, och deras arbetsmetoder är rakt motsatta marxismen-leninismens.

Kamrat Stalin skrev i en artikel till 50-årsdagen av Lenins födelse:

”Det finns två slags marxister. Båda arbetar under marxismens fana och anser sig själva vara ’riktiga’ marxister. Men de är inte identiska. Tvärtom skiljes de av en verklig avgrund, ty deras arbetsmetoder är rakt motsatta varandra.

Den första gruppen nöjer sig vanligen med att utåt acceptera marxismen, att högtidligen bekänna sig till den Men eftersom de inte kan eller vill fatta marxismens innehåll, eftersom de inte kan eller vill omsätta den i verklighet, förvandlar de marxismens levande och revolutionära principer till livlösa, meningslösa formler. De bygger inte, sin verksamhet på erfarenheten, på det praktiska arbetets lärdomar, utan på citat av Marx. De kommer inte fram till sina slutsatser genom analys av den faktiska verkligheten utan genom analogier och historiska paralleller. Motsättningen mellan ord och handling är den stora svagheten hos denna grupp.”

¹ Yao och Shun är gestalter i Kinas antika historia, kända för godhet och visdom.

² Uttryck hämtade från Kung Fu-tsi, om vilken det berättas att han fann Tsai Yu sovande mitt på dagen och utbrast: »Ruttet trä kan inte snidas, en mur av lera tar inte emot slevan. Denna Yu! Vad tjänar det till att banna honom?»

Detta är det ena sättet att lära av Marx och Lenin.

Det första slagets människor utgjorde en gång ett rätt stort antal inom Kinas kommunistiska parti. De värsta av dem var än värre än de fall som nämnts ovan. De hade i verkligheten aldrig för avsikt att ”studera” marxismen-leninismen. De brydde sig aldrig om Marx' och Lenins stora proletära karaktär och överlägsna egenskaper. De försökte på ett ytligt sätt imitera vissa drag hos Marx och Lenin, de plockade på måfå upp en viss marxistisk-leninistisk terminologi, de betraktade sig själva som Kinas Marx och Lenin, de poserade som Marx och Lenin inom partiet och var oförsämda nog att kräva att våra partimedlemmar skulle respektera dem liksom Marx och Lenin, ge dem sitt stöd som ”ledare” och erbjuda dem lojalitet och hängivenhet. De var djärva nog att utnämna sig själva till ”ledare”, de klättrade upp på ansvariga poster utan att vänta på att andra skulle utse dem, de gav order som partiets patriarker, de försökte undervisa vårt parti, de missbrukade partiet och behandlade partimedlemmarna godtyckligt, straffade och var brutala. Detta slags människor hade aldrig någon tanke på att ”studera” marxismen-leninismen eller kämpa för marxismen-leninismens förverkligande. De var i stället opportunisterna inom partiet, de var den kommunistiska rörelsens månglare och svarta får. Utan tvivel måste våra partimedlemmar bekämpa detta slags människor i partiet, avslöja dem och låta dem försvinna i glömska. Och våra partimedlemmar har redan begravt dem i glömska. Men kan vi ändå med tillförsikt säga att det inte längre finns sådana människor i partiet? Det kan vi ännu inte säga.

Det andra slagets människor är raka motsatsen till det första. De betraktar sig först och främst som lärjungar till Marx, Engels, Lenin och Stalin, och de försöker tillägna sig det innehåll, den anda, de metoder som gjorde Marx, Engels, Lenin och Stalin till vad de var. De ser upp till Marx', Engels', Lenins och Stalins stora egenskaper som individer och proletära revolutionärer, och de genomför noggrant sin egen fostran i revolutionär kamp och kritiserar sig själva för att se, hur långt deras sätt att behandla ting och människor, hur långt deras eget uppträdande överensstämmer med marxismen-leninismens anda. Även de har gång efter gång studerat Marx', Engels', Lenins och Stalins verk, men de har lagt största vikt vid att analysera den levande verkligheten, överväga särdragen hos alla sidor av proletariatets läge till varje tid och i det land där de lever samt dra sina slutsatser därav. De nöjer sig inte med att inpränta i minnet marxismen-leninismens principer och slutsatser, utan de söker stå fast på marxismen-leninismens grundval, behärska marxismen-leninismens metoder och tillämpa dem för att på så sätt kunna ge energisk ledning åt alla revolutionära strider, ändra det rådande läget och samtidigt ändra sig själva. Hela deras verksamhet, hela deras liv ledes av marxismen-leninismens principer och syftar till ett enda: proletariatets befrielse, mänsklighetens befrielse, kommunismens seger och ingenting annat.

Kamrat Stalin sade:

”Den andra gruppen fäster tvärtom största vikt inte vid att utåt acceptera marxismen utan vid dess förverkligande, dess omsättande i praktiken. Denna grupp riktar sin huvudsakliga uppmärksamhet på att fastställa de vägar och metoder för marxismens förverkligande som bäst svarar mot läget, och de ändrar dessa vägar och metoder allteftersom läget ändras. På denna grupp kan Marx' uttalande fullt ut tillämpas, att de inte är nöjda med att ge världen en annan tolkning utan vill gå längre och ändra den. Denna grupp är känd som bolsjevikerna, kommunisterna.”

Detta är den andra inställningen när det gäller att lära av Marx, Engels, Lenin och Stalin.

Detta är den riktiga inställningen. Endast genom att inta denna hållning till studierna av marxismen-leninismen kan man undgå att ”locka fram en tiger som liknar en hund”, endast så kan man förbättra sina egenskaper så att man blir en proletär, kommunistisk revolutionär av Marx'-Engels'-Lenins-Stalins typ.

De som verkligen noggrant fostrar sig själva och som är trogna lärjungar till Marx, Engels, Lenin och Stalin ägnar sig främst av allt åt att behärska den marxistisk-leninistiska ståndpunkten och metoden och söker lösa proletariats olika problem i revolutionen på samma sätt som Marx, Engels, Lenin och Stalin. Vid sidan av detta är de fullständigt likgiltiga för om deras ställning och prestige i partiet är hög eller låg. De påstår aldrig att de är Kinas Marx eller Lenin, de kräver inte, och hyser inte illusionen, att andra skall respektera dem som Marx och Lenin. De anser sig inte berättigade till något sådant, och de vet att den som tänker så förråder Marx och Lenin och sjunker ned till den politiska brackans nivå. Dock är det just på grund härav och på grund av deras mod och ojämförliga duglighet i den revolutionära kampen som de vinner frivillig respekt och anslutning bland partiets medlemmar.

Kamrater! Naturligtvis är det ingen enkel sak att ta Marx, Engels, Lenin och Stalin som förebilder i självfostran och att bli deras trognaste och bästa lärjungar. Det kräver järnvilja och fast beslut-samhet i den hårda kampen för proletariats sak. Det kräver livslång hängivenhet åt studierna och tillämpningen av marxism-leninismen i de breda massornas revolutionära kamp, det kräver härdning och fostran på varje sätt.

Fostrans karaktär och metoder

Kamrater! För att bli Marx', Engels', Lenins och Stalins bästa lärjungar måste vi fostra oss på allt sätt under proletariats och folkmassornas långa och stora revolutionära kamp. Vi måste fostra oss genom att studera marxism-leninismen och genom att tillämpa den i praktiken. Vi behöver fostran i revolutionär strategi och taktik, vi behöver fostran i att studera och behandla olika problem enligt marxism-leninismens ståndpunkt och metod, vi behöver fostran av vår ideologi och vår moral, vi behöver fostran i partiets enhet, i kamp på partiets inre front och i disciplin, vi behöver fostran i att rätt behandla olika slags människor, vi behöver fostran i olika vetenskaper o. s. v.. Vi är alla medlemmar av kommunistiska partiet, och därför har vi en gemensam, allmän fostran. Men det finns stora skillnader i dag mellan våra partimedlemmar. Det finns stora skillnader mellan oss beträffande politiskt medvetande, arbete, ställning, kulturell nivå, kamperfarenhet, social härkomst. Därför behöver vi förutom den allmänna fostran även särskild fostran för olika grupper och för enskilda kamrater.

Därför måste det finnas olika metoder och former för fostran. Så förekommer det att många av våra kamrater för dagbok för att ständigt kunna kontrollera sitt arbete och sina tankar, eller de skriver ned sina personliga brister på papper, likaså vad de hoppas kunna uträtta, och klistrar upp dem på sin arbetsplats eller i sin bostad, tillsammans med bilder av personer som de ser upp till, och de ber kamraterna om kritik och övervakning. I det gamla Kina fanns många metoder för fostran. Där fanns Tsengtsi¹ som sade: ”Jag skärskådar mig själv tre gånger dagligen”. *Odenas Bok* säger att man skall fostra sig själv ”liksom en juvelslipare sågar och filar, skär och polerar”. En annan metod var ”att skärskåda sig själv genom besinnande” och ”att skriva ned några regler till höger om sig på bordet” eller ”på bältet” som dagliga påminnelser om regler för det personliga uppförandet. De kinesiska tänkarna av Kung Fu-tsis skola hade många metoder att odla kropp och själ. Varje religion har sina egna fostringsmetoder. Om samma sak rör det sig i *Den stora kunskapen*² som talar om ”utforskning av tingen, utvidgning av kunskapen, uppriktighet i tänkandet, hjärtats förädling, personlighetens fostran, ordningen i familjen, statens välfärd och hela rikets lugn”. Allt detta visar att man för att utvecklas måste anstränga sig allvarligt och

¹ En lärjunge till Kung Fu-tsi,

² Den stora kunskapen förklaras vara »en bok av Kung Fu-tsis skola vilken är den port genom vilken nybörjare inträder i dygden».

energiskt med sin självfostran och sina studier. Emellertid kan vi inte överta alla dessa metoder, därför att de flesta av dem är idealistiska, formalistiska, abstrakta och skilda från verksamheten i samhället. Dessa lärda och religiösa personligheter överdriver det subjektiva initiativets roll, de tror att om de håller sig till sina allmänna ”goda avsikter” och ägnar sig åt tyst bön så kan de ändra förhållandena, ändra samhället och ändra sig själva, trots att de håller sig borta från samhällelig och revolutionär verksamhet. Detta är naturligtvis absurt. Vi kan inte fostra oss på det sättet. Vi är materialister och vår fostran kan inte skiljas från praktiken.

För oss är det av vikt att vi inte under några omständigheter isolerar oss från den revolutionära kamp som olika människogrupper för i olika former vid varje given tidpunkt, samt att vi vidare sammanfattar historiens revolutionära erfarenhet, ödmjukt lär av den och omsätter den i praktiken. Det betyder att vi måste fostra och härda oss själva genom vår egen praktiska verksamhet och därvid bygga på den revolutionära praktikens erfarenheter i gången tid, på det nuvarande konkreta läget och nya erfarenheter. Vår självfostran och härdning har ingen annan mening än den revolutionära praktiken. Det betyder att vi måste ödmjukt söka förstå marxismen-leninismens ståndpunkt, metod och anda, och förstå hur Marx, Engels, Lenin och Stalin uppträdde gentemot människorna, När vi förstått detta måste vi omedelbart tillämpa våra kunskaper i praktiken, alltså i vårt liv, i våra ord, i våra handlingar och i vårt arbete. Dessutom måste vi hålla fast vid dem och ovillkorligen rätta till och rensa bort allting i vår ideologi som strider mot dem, så att vi däri-genom stärker vår egen proletära och kommunistiska ideologi och motsvarande egenskaper. Det betyder att vi måste ödmjukt lyssna till våra kamraters och massornas kritik, sorgfälligt studera de praktiska problem som uppstår i vårt liv och sorgfälligt sammanfatta våra erfarenheter och de lärdomar vi inhämtat så att vi skaffar oss en vägledning för vårt arbete. Dessutom måste vi på denna grundval bedöma, huruvida vår uppfattning av marxismen-leninismen är riktig och huru-vida vi riktigt använt marxismen-leninismens metod, blottat våra egna svagheter och misstag och rättat dem. Samtidigt måste vi klargöra i vilka hänseenden vissa slutsatser i marxismen-leninismen kan behöva fullständigas, berikas och utvecklas på grundval av väl tillägnade nya erfarenheter. Det betyder att vi måste förbinda marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens konkreta praktik.

Detta måste vara vår metod för självfostran, såsom medlemmar av kommunistiska partiet. Det betyder att vi måste använda marxismen-leninismens metoder för att fostra oss själva. Denna fostran är någonting helt annat än sådan fostran, som är idealistisk och isolerad från verksamheten i samhället.

I samband härmed måste vi bekämpa tomt prat och mekaniskt uppträdande i vår fostran och härdning.

För det första måste vi bekämpa och beslutsamt likvidera ett av de värsta onda som det gamla samhällets fostran och undervisning överfört på oss — att teorin skiljes från praktiken. På grund av fostran och undervisning i det gamla samhället trodde många människor att det inte alls var nödvändigt utan rent av omöjligt att leva som man lärt. Trots att de upprepade gånger läst böcker av de gamle vise begick de handlingar som de vise aldrig skulle ha tillåtit. Trots att de i skrift och tal alltid predikade rättfärdighet och moral handlade de ständigt som verkliga rövare och skökor. Några ”höga ämbetsmän” utgav befallning att *De fyra böckerna* och *De fem klassikerna*¹ skulle läsas, men i sitt dagliga förvaltningsvärv utkrävde de obarmhärtigt fruktansvärda skatter, vadade i korruption och mord och handlade på allt sätt i strid mot rättfärdighet och moral. En del människor hade gång på gång läst Folkets tre principer och kunde läsa Sun Yat-sens testamente

¹ Nio gamla kinesiska klassiker behandlande filosofi, historia, poesi o. s. v. av Kung Fu-tsis skola.

utantill, men de förtryckte folket, var fientliga mot de nationer som behandlade oss som jämlikar men kompromissade med vårt folks fiender eller kapitulerade för dem. En gång sade en lärd man av den gamla skolan själv till mig att den enda av Kung Fu-tsis regler som han kunde hålla var denna: "För honom kan maten aldrig vara för fint skuren, skuret kött aldrig vara för findelat". Han tillade att han aldrig hållit och aldrig tänkte hålla resten av vad Kung Fu-tsi lärt. Men varför brydde de sig då om att fortsätta med undervisningen och studera de vises lärdomar? Bortsett från att de ville pråla med dem hade de följande syften: För det första ville de använda dessa lärdomar för att förtrycka de utsugna och missbruka moralen och rättfärdigheten för att lura och förtrycka det kulturellt efterblivna folket. För det andra ville de därigenom skaffa sig bättre anställningar hos regeringen, göra pengar och skaffa sig berömmelse och hedra sina förfäder. Bortsett från detta lät de inte de visas läror inverka på sina handlingar.

Så uppträdde det gamla samhällets "lärde" och "kunnige" gentemot de vise som de "dyrkade". Naturligtvis kan vi kommunister inte uppträda så när vi studerar marxismen-leninismen samt de glänsande, nyttiga lärdomar som våra gamla vise överlämnat åt oss. Vi måste leva som de har lärt. Vi är hederliga, vi kan inte bedra oss själva, folket och förfäderna. Detta är ett typiskt karaktärsdrag och en stor förtjänst hos oss kommunister.

Kamrater! Är det uteslutet att det gamla samhällets onda arv alltjämt skulle öva ett visst inflytande på oss? Det har sitt inflytande på oss. Bland er studenter finns naturligtvis ingen som studerar marxismen för att få högre poster hos regeringen, för att göra pengar eller förtrycka de utsugna. Ni studerar marxismen för att avskaffa det system, där den ena människan utsuger den andra. Men jag kan inte garantera att ni lever som ni lärt. Finns det ingen av er som menar att han i sina tankar, ord, handlingar, i sitt liv inte behöver låta sig ledas av marxismen-leninismens principer och att de principer han lärt inte behöver omsättas i handling? Finns det ingen bland er som tänker att han studerar marxismen-leninismen och djuplodande teori för att bli befördrad, för att kunna lysa och göra sig själv berömd? Jag har ingen garanti för att det absolut inte finns en enda bland er som tänker så. Men ett sådant tänkesätt stämmer icke med marxismen-leninismen, och det innebär en avgrund mellan marxistisk teori och marxistisk praktik. Vi är inte alls mot teoretiska studier, tvärtom, vi måste bedriva teoretiska studier, men allt vi lär måste omsättas i praktik. Vi studerar uteslutande för att omsätta vad vi lärt i handling. Vi studerar för partiet och för revolutionens seger.

Ni har exempelvis ofta ropat ut parollen "Fören teori och praktik!" — men har ni förenat den teori ni lärt med er egen praktik? Finns det inte fortfarande en del av er som i sin praktik är fullständigt borta från marxismen-leninismens principer? Det verkar som om det bland er finnes folk som fattar förenandet av teori och praktik på följande sätt: de vill att de kamrater som arbetar utanför skolan skall komma och avlägga rapport om sina erfarenheter, så att de får se hur andra kombinerar teori och praktik. Det är naturligtvis också förenande av teori och praktik, men det är deras förenande och inte ert. Jag menar att när ni ropar ut parollen om att förena teori och praktik så bör ni själva förena den teori ni studerar med er egen praktik. Om ni inte fattar saken på det sättet — vad är det då för mening med att ropa ut parollen? Jag skall ge ett annat exempel. Ni har ropat ut många paroller om nödvändigheten att härda sig själv, men har inte en del av er visat sig vara allt annat än härdade och visat att de inte alls tålde härdning när den verkliga provostunden kom, när de stötte på svårigheter, när de utsattes för kritik och straff, för offentlighetens tryck, för den kontroll — riktig eller oriktig — som folkets stora majoritet utövar? De glömde att len medlem av kommunistiska partiet måste ha fast vilja och klar ståndpunkt. De blev nedslagna och visste inte vad de skulle ta sig till. Är inte detta exempel på tomt prat om härdning och fostran?

I verkligheten är den utbildning ni genomgår och era studier i skolan också former för härdning

och fostran. Vi försöker göra er till nyttiga kader- och partiarbetare genom utbildning och undervisning i skolan, inte bara för att ni skall lära er någon abstrakt ”teori” och några marxistisk-leninistiska termer och formler. Vi vill också att ni skall fostras och härdas så att ni blir kadrer som kan tänka riktigt, har fast vilja och kan praktiskt lösa alla slags invecklade problem. Men jag har ofta hört sägas att studier i skolan inte är rätta sättet att bli härdad och att man för att härdas och fostras måste lämna skolan och börja arbeta praktiskt. Kamrater! Härdning och fostran är en uppgift för livstiden, med mångahanda uppgifter. De behövs alltid och allestädes och inför alla problem. Vi kan inte säga att vi bara behöver härdas och fostras en viss tid, på en viss plats, i samband med vissa uppgifter, men inte på andra tider, andra platser, i samband med andra uppgifter, fastän vi inte bestrider det faktum att kommunistiska partiets medlemmar huvudsakligen måste härdas och fostras i massornas praktiska kamp.

Det betyder att vi är motståndare till idealism, till tomt prat, till mekaniskt uppträdande i fråga om fostran. Det betyder att vi måste tåla härdning. Vi måste härda oss i skolan, bland massorna och i kampen både i och utanför partiet. Vi måste studera och fostra oss själva under alla omständigheter, både i seger och i nederlag.

Förhållandet mellan studier i marxismen-leninismens teori och partimedlemmarnas ideologiska fostran

Bland medlemmarna av vårt kommunistiska parti förekommer rätt ofta följande tänkesätt: En fast och konsekvent proletär kommunistisk uppfattning hos partimedlemmarna har ingenting att göra med huruvida de förstår och behärskar marxismen-leninismens teori och metod. De tror att fastän deras klass-ståndpunkt inte är särdeles stark och deras ideologi inte särdeles konsekvent (eftersom de har kvar rester av andra klassers ideologi, eftersom de är själviska, har materiella önskemål o. s. v.) så är de ändå i stånd att fullständigt förstå och behärska marxismen-leninismens teori och metod. En del kamrater tror att det är möjligt att grundligt behärska marxismen-leninismens teori och metod enbart med hjälp av det egna intellektet, den egna förmågan, de egna studierna. Kamrater! Det är ett oriktigt tänkesätt.

Sovjetfilosofen Mitin har alldeles rätt när han säger:

”Olikheter i förmågan att tränga in i tingen har en klassmässig förklaring. Om man exempelvis nu, i kapitalismens förfallsperiod, tar en borgerlig ideolog, så är hans skaparförmåga, hans förmåga att vinna djupgående insikt i utvecklingens lagar — oavsett hur stor talang han må besitta — ’inskränkt’ av hans klassmässiga ställning, av konservatismen hos den klass han företräder. Borgarklassens oförmåga att förutse framtiden bestämmer och begränsar omfattningen och minskar djupet i de borgerliga teoretikernas insikt i samhällsutvecklingens företeelser. Trots all sin talang förmår ideologerna för dessa klasser, som avträder från historiens scen, icke nå verkligt djupgående vetenskapliga slutsatser och upptäckter. Denna marxistiska sanning har bekräftats av vetenskapens och filosofins hela utvecklingshistoria.” (*Dialektisk och historisk materialism*, del I, sid. 285, ryska upplagan, 1934.)

Marxismen är vetenskapen om den proletära revolutionen. Endast de kan grundligt förstå och behärska den, som helt intar proletarietets ståndpunkt och som gör proletarietets ideal till sina egna. Det är omöjligt för någon att grundligt förstå och behärska proletarietets marxistiska vetenskap enbart med hjälp av sitt intellekt och ivriga studier, om han inte har proletarietets fasta ståndpunkt och rena ideal. Detta är också en självklar sanning. När man studerar marxismen-leninismens teori i dag är det därför nödvändigt att studierna fortskrider jämsides med vår ideologiska fostran och härdning, därför att vi utan marxismen-leninismens teori och metod inte skulle ha någon vägledning för våra tankar och handlingar, och vår ideologiska fostran skulle också bli omöjlig. De båda är intimt förbundna med varandra och kan inte skiljas åt.

Vi har ofta stött på några av de bästa partimedlemmarna ur arbetarklassen, som inte är så bevandrade i marxismen-leninismens teori som de som speciellt studerar teori. De skulle säkert inte utmärka sig så mycket om det bleve fråga om att läsa upp marxistisk-leninistiska formler eller citat ur marxistisk-leninistiska verk. Men när det gäller att studera marxismen-leninismens teori är deras intresse ofta större och deras förståelse djupare än hos intellektuella partimedlemmar, förutsatt att man förklarar den för dem med ord som de förstår. Så till exempel är kapitlet om mervärdet i Kapitalet mycket svårt att förstå för många partimedlemmar, men det är inte så svårt för medlemmar ur arbetarklassen, därför att arbetarna fullt ut förstår hur kapitalisterna under produktionen beräknar löner och arbetstimmar, hur de gör profit och hur de vidgar reproduktionen o. s. v. Därför händer det ofta att de kan förstå Marx' mervärdeteori bättre än andra partimedlemmar. Särskilt när det gäller att iaktta och ta ställning till olika praktiska problem visar de sig ofta kunnigare, handlar riktigare och mer i överensstämmelse med marxismen-leninismens principer än andra. Varför det? Därför att de har en fast, ren proletär och kommunistisk ståndpunkt, ser tingen objektivt och inte har några förutfattade idéer, inga personliga problem eller orena tankar. Därför kan de genast inse sanningen om tingen och modigt försvara sanningen utan tvekan eller svårighet.

Om det bland oss medlemmar av kommunistiska partiet ännu finns en del som inte har en klar och fast klass-ståndpunkt, som har oriktig och inkonsekvent ideologi, som alltjämt har kvar rester av olika slags ideologi, vanor och fördomar från andra klasser och från det gamla samhället och som alltjämt har personliga intressen och privata syften och alla slags materiella önskingar och själviska idéer, så måste marxismen-leninismens principer och slutsatser absolut råka i konflikt med sådana ting, när de börjar studera marxismen-leninismens teori och metod. I sådant fall försöker de antingen övervinna sådana brister, eller försöker de förvränga marxismen-leninismens principer och slutsatser så att de passar deras fördomar, vilket hindrar dem att förstå marxismen-leninismen. De blir ur stånd att tränga djupare in i marxismen-leninismens väsen, att fatta kärnan i marxismen-leninismen, vilken har en bestämd klasskaraktär, och att tillägna sig denna kärna och göra den till sitt vapen, därför att ett sådant vapen inte har någonting gemensamt med deras gamla klassideologi.

Och vidare. När de tar itu med olika praktiska problem under den proletära revolutionens förlopp blir det ofta omöjligt för dem att förena den marxistisk-leninistiska lösningen av dessa problem med sina vanor och fördomar och med sina personliga intressen. Under sådana omständigheter kommer de att visa sig vara trångsynta, osäkra, tvekan, vacklande. De förmår inte att behandla problemen skickligt, riktigt och objektivt eller se sanningen genast och modigt försvara den. De kan gå så långt att de söker dölja eller förvränga sanningen, medvetet eller omedvetet. Kamrater! Sådana fall är inte alls sällsynta utan tvärtom rätt vanliga.

Vi kan alltså säga: Om en medlem av kommunistiska partiet inte har proletariatets klara, fasta, riktiga och konsekventa ståndpunkt och ideologi blir det omöjligt för honom att grundligt förstå och behärska marxismen-leninismens teori och metod och förvandla den till ett vapen i sin egen revolutionära kamp.

Därför måste den ideologiska fostran, som är grundvalen för all annan fostran, inta första platsen i kommunisternas fostran. Detta skall jag tala om i fortsättningen.

Andra avdelningen

Partimedlemmarnas ideologiska fostran

Kamrater! Vid min behandling av kommunisternas ideologiska fostran skall jag söka diskutera problemet mot bakgrunden av vissa företeelser som framträtt i några partimedlemmars ideologi. Jag ämnar i detta sammanhang endast tala om själva den grundläggande ideologin hos partimedlemmarna.

Vad menas för det första med ideologisk fostran? Jag anser att den i det väsentliga är kampen i vårt medvetande mellan proletariats ideologi och andra ideologier, en kamp i vårt medvetande mellan den kommunistiska livsåskådningen och andra livs- och världsåskådningar, samt vidare en kamp mellan å ena sidan partimedlemmarnas personliga intressen och strävanden och å andra sidan partiets och folkets intressen och strävanden.

Jag anser att denna kamp mellan stridande idéer är en återspeglning av de ekonomiska och politiska krav som framföres av olika klasser i ett givet samhälle. Resultatet av denna kamp bör, så långt det är fråga om ideologin hos våra partimedlemmar, vara att den proletära ideologin undantränger och helst likviderar alla andra ideologier, att den kommunistiska livs- och världsåskådningen undantränger ock helst likviderar varje annan livs- och världsåskådning, att iden om partiets och revolutionens gemensamma intressen och syften, iden om proletariats och mänsklighetens befrielse besestrar och uppsuger iden om partimedlemmarnas personliga intressen och strävanden. Om resultatet blir ett annat så skulle det innebära att de sistnämnda undanträngde de förstnämnda, och partimedlemmen skulle utvecklas baklänges och förlora sina egenskaper som medlem av kommunistiska partiet. För oss partimedlemmar skulle detta vara ett förskräckande och katastrofalt resultat.

I hela den ideologiska, politiska och ekonomiska kampen i och utanför partiet smider vi kommunister våra idéer och lär oss förstå revolutionens realiteter. Samtidigt måste vi ständigt sammanfatta och uppta den revolutionära praktikens erfarenheter och granska våra egna idéer för att se om de helt stämmer överens med marxismen-leninismen och med kampen för proletariats befrielse. Att genom sådant studium, eftertanke och självkritik undanröja alla oriktiga idéer som strider mot kommunismens intressen — det är ideologisk fostran. Det är också en form för ideologisk självhärdning.

Kamrater! Som ni vet vägleds människan i alla sina handlingar av sin ideologi. Vidare har varje människa sin livs- och världsåskådning som allmän riktlinje för sina idéer och handlingar. När vi kommunister bedriver ideologisk fostran måste vi därför först och främst klargöra vår livs- och världsåskådning, därför att alla våra idéer och handlingar är förbundna med vår livs- och världsåskådning.

Det är nödvändigt att förstå att kampen för kommunismen är den största och svåraste uppgiften i människans historia.

Vår kommunistiska livs- och världsåskådning måste ingå i den proletära ideologins system, tillsammans med den kommunistiska metodologin. Eftersom denna fråga behandlats utförligt i den marxistisk-leninistiska litteraturen och särskilt i Marx' och Lenins filosofiska verk, och eftersom ni lärt mycket om detta, skall jag inte tala om det i dag. Här skall jag endast kort behandla hur vi bör förstå vår egen uppgift: vad är egentligen kommunismens uppgift, och hur skall vi kommunister främja vår sak?

Vilken är den grundläggande, allmänna plikten för oss medlemmar av kommunistiska partiet? Som var och en vet är det att upprätta kommunismen, att förvandla dagens värld till en kommunistisk värld. Är en kommunistisk värld bra eller inte? Vi vet alla att den är mycket bra. I en sådan värld kommer det inte att finnas utsugare, förtryckare, godsägare, kapitalister, imperialister, fascister. Där kommer inte att finnas några förtryckta och utsugna människor, intet mörker, ingen okunnighet, ingen efterblivenhet. I ett sådant samhälle blir alla människor osjälviska och intelligenta kommunister på hög kulturell och teknisk nivå. Den ömsesidiga hjälpens, den ömsesidiga kärlekens anda kommer att råda i mänskligheten. Det kommer inte att existera sådana förnuftsvidriga ting som bedrägeri, antagonism, mord och krig. Ett sådant samhälle blir naturligtvis det allra bästa, det vackraste, det mest framåtskridna samhället i mänsklighetens historia. Vem kan säga att ett sådant samhälle inte är bra? Här ställer sig frågan: Kan det kommunistiska samhället nås? Vårt svar är ja! Hela marxismen-leninismens teori ger en vetenskaplig förklaring som inte lämnar rum för tvivel. Den förklarar vidare att ett sådant samhälle oundvikligen kommer att skapas, såsom det sista resultatet av människornas klasskamp. Socialismens seger i Sovjetunionen har också givit oss reella bevis. Det är alltså vår plikt att snarast möjligt bygga upp detta kommunistiska samhälle, vars förverkligande är oundvikligt i mänsklighetens historia.

Detta är den ena synpunkten. Detta är vårt ideal.

Men vi måste också förstå den andra synpunkten, nämligen att kommunismen, trots att den kan och måste förverkligas, likväl alltså har starka fiender som måste besegras grundligt, slutgiltigt och fullständigt innan kommunismen kan förverkligas. Därför är kampen för kommunismen en lång, bitter, hård men segerrik kamp. Utan sådan kamp kan det inte bli någon kommunism. Naturligtvis är inte denna kamp — som en del människor påstått — en ”tillfällig” företeelse i samhället, eller någonting som en del kommunister hittat på som är ”upproriska av naturen”. Tvärtom är det en oundviklig företeelse under klassamhällets utveckling. Det är en oundviklig klasskamp. Kommunistiska partiets uppkomst, kommunisternas deltagande i kampen, deras organisering och ledning av kampen är också oundvikliga företeelser, som står i överensstämmelse med samhällsutvecklingens lagar. Eftersom imperialisterna, fascisterna, kapitalisterna och godsägarna, kort sagt utsugarna, förtryckt och utsugit den överväldigande majoriteten av mänskligheten så hårt att de förtryckta och utsugna människorna knappast kan leva, så måste dessa också förenas till försvar mot detta förtryck och denna utsugning, annars kan de inte leva och utvecklas. Alltså är denna kamp en helt naturlig och oundviklig företeelse. Å ena sidan måste vi förstå att kampen för kommunismen är den största uppgiften i mänsklighetens historia, därför att kommunismen kommer att avskaffa klasserna, befria hela mänskligheten och lyfta människosamhället till höjder av lycka utan like i mänsklighetens historia. Å andra sidan måste vi också förstå att kampen för kommunismen är den svåraste uppgiften i mänsklighetens historia, därför att kommunismen måste besegra en mycket stark fiende utsugarklasserna med hela deras inflytande, deras traditioner, vanor o. s. v. bland folket.

Kommunistiska partiet kommer med säkerhet att vinna slutgiltig seger genom att stödja sig på proletariatet och de breda massorna av utsugna och förtryckta människor, genom att tillämpa marxismen-leninismens strategi och taktik vid ledningen av de breda massornas revolutionära kamp och vid framryckningen mot kommunismens stora mål. Det är så, därför att den historiska process, som heter mänsklighetens sociala utveckling, går framåt mot det kommunistiska samhället, därför att det i världsproletariatets och de förtryckta och utsugna människornas led ligger en oerhörd revolutionär kraft, som om den mobiliseras, enas och organiseras förmår slå utsugarklassernas och den ruttnande kapitalismens alla reaktionära styrkor i hela världen, och därför att kommunistiska partiet och proletariatet är krafter som uppstår och utvecklas.

”Oemotståndligt är endast det som uppstår och utvecklas” (jämför Sovjetunionens

kommunistiska partis historia, svenska upplagan, sid. 131). Detta bevisas helt och fullt av Kinas kommunistiska partis historia och av hela den internationella kommunistiska rörelsens och arbetarrörelsens historia.

Ser man på det nuvarande läget så har kommunismen redan vunnit en stor seger på en sjättedel av jordens yta, i Sovjetunionen. Den kommunistiska rörelsen i alla världens länder växer och utvecklas snabbt. Kämpande kommunistiska partier, väpnade med marxismen-leninismens teori, har redan upprättats i alla länder, och världsproletariatets och de utsugna, förtryckta massornas styrka mobiliseras snabbt och enas i oavbruten kamp. Därför har kommunismen blivit en mäktig, oövervinnelig kraft i hela världen. Det råder inte minsta tvivel om att denna kraft kommer att utvecklas och gå framåt och vinna slutgiltig och fullständig seger. Trots detta är emellertid den internationella reaktionens och utsugarklassernas styrka alltjämt större än vår¹, och för tillfället har de övertaget på många områden. Därför måste vi genomgå en lång, förbittrad, komplicerad och svår kamp innan vi kan slå dem.

Eftersom utsugarklasserna regerat över mänskligheten i tusentals år har de inte bara lyckats göra sig ytterligt starka genom att lägga beslag på allt under solen, utan de har också utövat ett mycket dåligt inflytande på de utsugna klasserna och människorna i samhället. Detta inflytande har ansvaret för allehanda efterblivenhet, okunnighet, själviskhet, bedrägeri, antagonism, mord o. s. v. i det mänskliga samhället. Dessa företeelser måste uppträda i ett klassamhälle, särskilt i varuhushållningens och kapitalismens samhälle. De är oundvikliga företeelser som skapas av de utsugande klasserna för att skydda deras klassintressen och klassherravälde, ty utan de utsugna klassernas och kolonialfolkens efterblivenhet, okunnighet, splittring och oenighet skulle det vara omöjligt för utsugarklasserna att behålla sin ställning som utsugare. För att segra måste vi därför kämpa hårt inte bara mot utsugarklasserna utan också mot utsugarklassernas långvariga inflytande på massorna, mot massornas efterblivna ideologi, så att vi kan höja deras medvetande och ena dem för att slå utsugarklasserna. Häri ligger en av våra svårigheter i kampen för kommunismen.

Kamrater! Om massorna vore medvetna, eniga och fria från utsugarklassernas inflytande — vilket en del människor tror — vad skulle det då finnas för svårigheter för revolutionen? Sådant inflytande från utsugarklassernas sida har inte bara existerat långt före revolutionen utan kommer att finnas kvar långt efter revolutionens seger, långt efter det att utsugarna sparkats ned från sin politiska maktställning av de utsugna klasserna. Tänk efter ett ögonblick: Hur många invecklade och svåra uppgifter och strider har vi inte att genomgå om vi skall kunna befria och förändra hela mänskligheten, definitivt besegra utsugarklasserna och deras inflytande bland folket, reformera tiotals miljoner små varuproducenter, småningom avskaffa klasserna och steg för steg höja mänskligheten, som i tusentals år levt i klassamhällen med alla slags gamla vanor, traditioner och efterblivenhetens kännetecken (i ett sådant samhälle är människorna delade i klasser och nationer som kämpar och som dödar varandra och skapar idéer och vanor sådana som själviskhet, bedrägeri, antagonism), höja den till en intelligent, osjälvisk, kommunistisk mänsklighet med hög kulturell och teknisk nivå?

Lenin sade:

”Klassernas avskaffande betyder inte blott att godsägarna och kapitalisterna föredrives — det har vi genomfört relativt lätt — det betyder också att de små varuproducenterna avskaffas, och de kan inte fördrivas eller krossas. Vi måste leva i samförstånd med dem. De kan och måste förändras och

¹ Dessa föredrag hölls 1939, vilket bör observeras. Utvecklingen sedan dess bekräftar Liu Shao-chis förutsägelser. — övers. anm,

omskolas genom långvarigt, långsamt, försiktigt organisationsarbete. De omger proletariatet på alla sidor med en småborgerlig atmosfär, som genomtränger och korrumpierar proletariatet och bringar det att ständigt återfalla i småborgerlig ryggradslöshet, oenighet, individualism och kastningar mellan optimism och nedslagenhet. Den strängaste centralism och disciplin kräves inom proletariatets politiska parti för att motverka detta, så att proletariatets organiserande roll (och den är dess viktigaste roll) kan spelas riktigt, framgångsrikt, segerrikt. .. Makten hos miljoner och tiotals miljoner människors vanor är en fruktansvärd makt ... Det är tusen gånger lättare att besegra den centraliserade storborgarklassen än att 'besegra' miljoner och åter miljoner småägare, och ändå förmår de med sin vanliga, alldagliga, omärkliga, svårgripbara, demoraliserande verksamhet nå just samma resultat som borgarklassen 'behöver och som leder till borgarklassens återuppståndelse ..."

Lenin fortsatte:

".. borgarklassen, vars motstånd tioudubblas genom dess .störtande (även om den störtas endast i ett land) och vars styrka ligger inte blott i det internationella kapitalets styrka, i styrkan och varaktigheten hos borgarklassens internationella förbindelser, utan, också i vanans makt, i småproduktionens styrka. Ty olyckligtvis är småproduktionen ännu ytterst spridd i världen, och småproduktionen föder kapitalism och bourgeoisie, oavbrutet, dagligen, stundligen och i massomfattning. Av alla dessa skäl är proletariatets diktatur nödvändig, och segern över borgarklassen är omöjlig utan långvarig, hårdnackad, förtvivlad kamp på liv och död, en kamp som kräver uthållighet, disciplin, fasthet, oböjlighet, enig vilja."

Detta skrev Lenin två år efter oktoberrevolutionens seger i Sovjetunionen. (Denna ytterst svåra uppgift har nu lösts i Sovjetunionen.) Därför har proletariatet alltjämt en mycket svår uppgift att lösa även efter revolutionens seger, eftersom vår revolution är olik alla andra revolutioner i historien. Den borgerliga revolutionen exempelvis genomföres vanligen genom att statsmakten erövrar, men för proletariatet innebär den politiska befrielsen och segern endast början till revolutionen. Våldiga uppgifter förestår alltjämt efter den politiska segern.

Lenin sade också:

"Den borgerliga revolutionen har endast en uppgift: att bryta, avlägsna och förstöra alla det gamla samhällets bojor. Varje 'borgerlig revolution som fullbordat denna uppgift har nått sitt mål, därför att den borgerliga revolutionen stärker kapitalismens utveckling. Den socialistiska revolutionen befinner sig i ett helt annat läge. Ju mer efterblivet det land är som nått en vändpunkt i historien och måst slå in på den socialistiska revolutionens väg, desto svårare blir det att gå, över från de gamla kapitalistiska förhållandena till nya socialistiska förhållanden. Här kommer, till den nedrivande uppgiften också en ny uppgift, svårare än någonsin: organiseringens uppgift."

Alltså har proletariatet alltjämt svåra uppgifter efter revolutionens seger. Därför kan man jämföra kampen för kommunismen med en "hundraårsuppgift", som vi brukar säga, och den kan aldrig genomföras "i en handvändning". Proletariatet i olika länder måste passera olika utvecklingsstadier och slå olika fiender innan det kommunistiska samhället definitivt kan upprättas. Exempelvis befinner sig Kina alltjämt i en demokratisk revolution av borgerlig karaktär, och dess fiender är imperialismen som angriper Kina, samt de feodala krafterna som samverkar med imperialismen. Dessa fiender måste besegras innan den borgerliga revolutionen kan fullföljas. I nuvarande stadium utgör de breda massorna av småproducenter alltjämt en mycket stark drivkraft i revolutionen. Vårt land måste genomgå en lång period av socialistisk uppbyggnad innan det slutligen och stegvis kan övergå till det kommunistiska samhället.

Kamrater! Att upprätta kommunismen är vår centrala uppgift. Därför består naturligtvis kommunisternas egentliga uppgift i att avlägsna de nämnda hindren för kommunismens seger.

Just emedan kampen för kommunismen är en så stor och svår uppgift finns det alltjämt många människor (vi talar här om hederliga människor som söker sanningen) som tvivlar på.

kommunismen eller som drar sig tillbaka från kommunismen därför att de tappat tron på kommunismens möjlighet. De tror inte att mänskligheten kan utvecklas och förändras till en äkta kommunistisk mänsklighet eller att sådana svårigheter kan övervinnas. Eller också har de inte förutsett sådana svårigheter, och när de möter svårigheterna blir de pessimistiska, besvikna och till och med vacklande.

Vi kommunister måste äga det största mod, den största revolutionära beslutsamhet av alla människor. Varje partimedlem måste med glad beslutsamhet ta på sig denna oförlikneligt stora och svåra uppgift i mänsklighetens historia, förverkligandet av kommunismen. Vi ser klart de svårigheter som möter i kampen för kommunismen, men vi förskräckes ingalunda av dem, därför att vi också mycket klart förstår ått dessa svårigheter kan övervinnas genom att otaliga miljoner människor dras med i revolutionen. Vi förstår utmärkt väl att kampen för kommunismen är ”en hundraårsuppgift”. Vi måste fylla den stora uppgift som historiens utveckling lagt på oss. Vi har de stora massornas förtroende. Vi måste genomföra en stor del av kampen för kommunismen under denna generation och lämna avslutandet av verket till våra efterkommande. Kamrater! Kommunismens stora framsynthet och mod överglänsar vida alla hjältars i mänsklighetens historia. I det avseendet har vi alla skäl att vara stolta.

Jag minns hur en lärd borgerlig skribent från Västeuropa besökte Sovjetunionen och frågade kamrat Stalin vad han ansåg om jämförelsen mellan Lenin och Peter den store. Enligt denne skribent svarade kamrat Stalin att Lenin kan jämföras med den väldiga oceanen, medan Peter den store blott var en enda droppe i oceanen. Kamrater! Sådan är jämförelsen mellan en proletariets kommunistiske ledare och en ledare för den borgerligt-feodala klassen, med hänsyn till deras plats i historien. Av denna jämförelse förstår vi att en ledare som kämpar för kommunismens seger och för mänsklighetens befrielse är så stor, medan en ledare som kämpar för en handfull ut-sugare och parasiter är så liten.

Kommunistiska partiets medlemmar måste ha de största ideal, den största målsättning i sin kamp och den mest praktiska inriktning på att ”finna sanningen ur konkreta fakta” och de måste också utföra praktiskt arbete. Detta är kommunismens kännetecken.

Kamrater! Om ni bara har stora, ädla ideal men inte är inställda på att ”finna sanningen ur konkreta fakta” och inte utför verkligt praktiskt arbete, så är ni inga bra partimedlemmar. Ni kan bara vara drömmare, pratmakare eller pedanter. Om ni å andra sidan endast utför praktiskt arbete men inte besitter kommunismens stora och ädla ideal, så är ni inte bra kommunister utan bara vanliga karriärjägare. En bra medlem av kommunistiska partiet förenar kommunismens stora och ädla ideal med praktiskt arbete, med praktisk inställning att finna sanningen ur konkreta fakta.

Det kommunistiska idealet är skönt medan den kapitalistiska världen är vederstygglig. Det är just på grund av den kapitalistiska världens vederstygglighet som folkets överväldigande majoritet vill förändra den och måste förändra den. När vi förändrar världen kan vi inte skilja oss från verkligheten och låta bli att ta hänsyn till den. Vi kan inte heller fly från den vederstyggliga verkligheten eller kapitulera för den. Vi måste anpassa oss till verkligheten, söka leva och utvecklas i verkligheten, kämpa mot den vederstyggliga verkligheten och förändra verkligheten för att realisera våra ideal. Därför måste vi kommunister börja vårt stora kommunistiska arbete att förändra världen med att gå ut från folket självt, som står i nära kontakt med oss, och från det arbete som vi kan utföra nu omedelbart. Här måste jag kritisera några misstag som ofta begås av en del unga kamrater — deras försök att slippa från eller se bort från verkligheten. Det är mycket bra att de har höga ideal. Men de klagar ofta över att den här platsen är dålig, och den där platsen är inte bättre, att detta arbete är inte bra och inte det där arbetet heller. Och hela tiden ser de sig om efter någon idealisk plats och något idealiskt arbete så att de kan komma åt att ”ändra

världen” lugnt och smärtfritt. Nu existerar inte sådana platser och sådant arbete annat än i deras önsketänkande.

Så förstår jag kampen för kommunismen, som är vår livsuppgift. Detta är också den viktigaste delen av vår livs- och världsåskådning. Vårt arbete genom hela livet tjänar detta och ingenting annat.

Partimedlemmen måste ovillkorligen underordna sina personliga intressen under partiets intressen

Förutom att en kommunist måste helt klarlägga sin kommunistiska livs- och världsåskådning för sig, måste han också inför sig själv fastställa det riktiga förhållandet mellan sina egna intressen och partiets. Den marxistisk-leninistiska principen är att personliga intressen måste underordnas partiets intressen, att delintressen måste underordnas totalintressen, att tillfälliga intressen måste underordnas intressen på längre sikt, att en nations intressen måste underordnas hela världens intressen.

Kommunistiska partiet är ett politiskt parti som företräder proletariatet. Vid sidan av proletariatets befrielse har partiet inga andra intressen eller strävanden. Proletariatets slutliga befrielse måste emellertid nödvändigtvis vara hela mänsklighetens befrielse, eftersom proletariatet inte kan befria sig självt, om det inte befriar alla arbetande människor och alla nationer, med andra ord: om det inte befriar hela mänskligheten. Därför måste proletariatet lojalt stödja och leda alla arbetande människor, alla förtryckta nationer och folk i kampen för deras befrielse och höja deras levnadsstandard och deras kulturella och politiska nivå. Därför är kampen för proletariatets befrielse identisk med och oskiljaktig från kampen för hela mänsklighetens och alla förtryckta nationers befrielse. Därför är kommunistiska partiets intressen detsamma som proletariatets och hela mänsklighetens befrielse. De är också kommunismens och samhällsutvecklingens intressen. Därför innebär underordnandet av partimedlemmens personliga intressen under partiets intressen att han underordnar dem under kampen för klassens och nationens befrielse, underordnar dem under kommunismens och samhällsutvecklingens intressen.

Prövostenen för en kommunistis lojalitet mot partiet, mot revolutionen och mot kommunismen är hans förmåga att absolut och ovillkorligt och under alla omständigheter underordna sina personliga intressen under partiets. Eftersom kommunismens förverkligande beror av proletariatet och kommunistiska partiet, kan kommunismen aldrig förverkligas om proletariatets och kommunistiska partiets intressen kränkes.

Alltid och under alla omständigheter måste en medlem av kommunistiska partiet ta hänsyn till partiets helhetsintressen och ställa partiets intressen över sina personliga problem och intressen. Det är våra partimedlemmars högsta regel att partiets intressen står över allt. Varje partimedlem måste beslutsamt bygga in denna uppfattning i sin ideologi. Det är detta vi ofta talat om som ”partianda”, ”partiinställning” eller ”organisationsinställning”. I hans själ får endast partiet och partiets intressen stå högst och inte personliga hänsyn. Han måste se till att hans personliga intressen stämmer med partiets eller rent av sammansmälter med dem. När hans personliga intressen kolliderar med partiets förmår han underkasta sig partiets intressen och offra sina personliga intressen utan någon tvekan eller återhållsamhet. Att offra sina personliga intressen och även livet, utan tvekan och rent av med glädje, för partiet, för klassen, för den nationella friheten, för mänsklighetens befrielse — det är det högsta uttryck för kommunistisk etik. Det är kännetecknet på renheten i partimedlemmens proletära ideologi.

Inom partiet bör våra medlemmar inte ha personliga syften, oberoende av partiets intressen. De personliga strävandena hos våra partimedlemmar kan bara vara en del av partiets strävanden.

Sålunda önskar våra partimedlemmar studera den marxistisk-leninistiska teorin, förbättra sin duglighet, leda de breda massornas revolutionära kamp till seger, upprätta olika slags revolutionära organisationer o. s. v. Om detta är deras personliga strävanden, så är de en del av partiets strävanden, eftersom de sammanfaller med partiets intressen. Och partiet behöver förvisso många sådana medlemmar. Men bortsett från detta bör partimedlemmarna inte ha egna intressen, sådana som personlig ställning, individuell utmärkelse o. d. Har de sådana strävanden kan de komma bort från partiets intressen till den grad att de blir opportunister i partiet.

Om en partimedlem endast har partiets och kommunismens intressen i sin ideologi, om han inte har några personliga strävanden och hänsyn vid sidan av partiets intressen, om han verkligen är fördomsfri och osjälvisk, så förmår han följande:

1. Han äger en mycket god kommunistisk etik. Därför att han har en bestämd ståndpunkt kan han "både älska och hata människor". Han kan visa lojalitet och varm kärlek till alla sina kamrater, alla revolutionärer, det arbetande folket, hjälpa dem utan förbehåll, behandla dem som jämlikar och aldrig kränka någon av dem för sina personliga intressens skull. Han kan behandla dem i "trofast och förlåtande anda" och "sätta sig själv i andras ställe". Han kan se andras synpunkter från deras håll och ta hänsyn till dem. "Han gör aldrig mot andra vad han inte vill att de skall göra mot honom." Han kan uppträda absolut bestämt mot mänsklighetens fiender och kämpa mot fienden för att försvara partiet, klassen och mänsklighetens befrielse. Som det kinesiska uttrycket säger: "Han hyser omsorg långt innan andra människor hyser någon omsorg, han glädjer sig efter det alla andra glatt sig". Både i partiet och bland människorna är han först att utstå umbäranden och sist att njuta. Han fäster aldrig något avseende vid om han har det sämre än andra, men han fäster största avseende vid om han utträttat mer revolutionärt arbete än andra och om han kämpat hårdare. I motgång är han modig och fast, inför svårigheter visar han den största ansvarskänsla. Därför äger han största fasthet och moraliskt mod att motstå rikedomens och ärans lockelser, att motstå vacklan under fattigdom och ringhet, att inte rubbas av hotelser och våld.

2. Han äger det största mod. Eftersom han är helt fri från självskhet och aldrig "handlar mot sitt samvete" förmår han avslöja sina egna misstag och brister och djärvt rätta dem, på samma sätt som sol och måne framträder klart och fullt efter förmörkelse. Han är "modig därför att han försvarar rättvisan". Han är aldrig rädd för sanningen. Han försvarar modigt sanningen, förklarar sanningen för andra och kämpar för sanningen. Även om det tillfälligt kan vara till nackdel för honom, även om han angripes för att han försvarar sanningen, även om folkmajoriteten går honom emot och tvingar honom till tillfällig isolering ("lysande isolering") och även om hans liv kommer i fara förmår han dock hejda floden och försvara sanningen, och han låter sig aldrig drivas med strömmen. För sin egen del hyser han ingen fruktan.

3. Han är främst när det gäller att tillägna sig marxismen-leninismens teori och metod, att djärvt och skickligt studera problemen och se läget sådant det verkligen är. Eftersom han har en fast och klar klasständpunkt har han inga personliga omsorger och önsknings, som skulle kunna fördunkla hans iakttagelseförmåga och hans insikt om sanningen. Han är objektiv. Han prövar alla teorier, sanningar och lögner genom revolutionär praktik, han är ingen persondyrkare.

4. Han förmår också vara den tryggaste, uppriktigaste och lyckligaste bland människor. Eftersom han inte har några själviska önsknings, och eftersom han ingenting har att dölja för partiet "är han inte rädd för att säga något åt andra", som det kinesiska uttrycket lyder. Vid sidan av partiets och revolutionens intressen har han inga personliga förluster eller vinster eller något annat att bekymra sig för. Han "kan klara sig själv därför att han är sin egen". Han är noga med att inte handla oriktigt när han är ensam och utan övervakare och skulle ha tillfälle att begå allehanda oriktiga handlingar. Hans arbete stämmer helt överens med partiets intressen, oavsett hur långt

efteråt det granskas. Han fruktar inte kritik från andra och kan modigt och uppriktigt kritisera andra. Därför kan han vara trygg, uppriktig och lycklig.

5. Han har den högsta respekt och aktning för sig själv. När det gäller partiet och revolutionen kan han vara ytterst mild, ytterst tolerant och ytterst villig till kompromiss, och han kan också om det behövs uthärda alla slags förödmjukelser och orättvisor utan att bli sårad eller förargad. Han har inga personliga mål och syften och behöver därför inte smickra andra och vill heller inte bli smickrad av andra. Han begär inga personliga förmåner av andra och behöver därför inte förödmjuka sig för att begära hjälp av andra. När det gäller partiet och revolutionen kan han också klara sig själv, skydda sitt liv och sin hälsa, höja sin teoretiska nivå och förbättra sin duglighet. Men om vissa viktiga strävanden för partiet och revolutionen kräver det kan han uthärda förolämpningar, ta på sig tunga bördor och göra arbete som är honom motbjudande, han kan ta på sig det svåraste och viktigaste arbete utan ringaste tvekan och sviker aldrig sin uppgift.

En medlem av kommunistiska partiet måste äga människornas alla stora och ädla egenskaper. Han måste också äga partiets och proletariats fasta och klara ståndpunkt, alltså partianda och klassmedvetande. Vår etik är stor just därför att den är kommunismens och proletariats etik. Denna etik bygger icke på en så efterbliven grund som enstaka individers och utsugargrupperns intressen. Den bygger tvärtom på den framåtskridna grund som heter proletariats intressen, kampen för hela mänsklighetens slutgiltiga befrielse, för världens räddning undan förödelse och för skapandet av en lycklig och vacker kommunistisk värld. För en kommunist är det ovärdigt och otillåtet att bringa offer åt individer eller ett fåtal människor. Men om offret måste bringas åt partiet, för klassens och nationens befrielse, för mänsklighetens befrielse, för samhällets utveckling och för den väldiga majoriteten av människor — då kommer oräkneliga medlemmar av kommunistiska partiet att möta döden med jämnmod och bringa alla offer utan ringaste tvekan. För de flesta medlemmarna av kommunistiska partiet är det en självklar sak ”att offra livet för en ädel sak” och ”att dö för rättfärdigheten”, om så kräves. Detta inte därför att de lever i fantasins värld eller är lystna på ära och berömmelse utan på grund av deras vetenskapliga syn på samhällsutvecklingen och deras medvetenhet. Detta är just skälet till att vår etik är den största och den mest vetenskapliga. Vid sidan därav erkänner vi inte någon högre, någon mer vetenskaplig, allmän etik ”över klasserna” — inte i ett klassamhälle. Det skulle vara bedrägeri och nonsens. Sådan ”etik” syftar i verkligheten endast till att skydda ett fåtal utsugares intressen. Den sortens ”etik” har alltid varit idealistisk. Endast vi kommunister bygger etiken på den historiska materialismens vetenskapliga grund, och endast vi kommunister bygger helt öppet etiken på den materiella grundval, som heter kampen för proletariats och mänsklighetens befrielse.

Kommunistiska partiet företräder inte blott de enskilda partimedlemmarnas intressen utan också alla arbetares intressen, hela mänsklighetens befrielse. Partiet förkroppsligar dessa intressen. Vid sidan av proletariats intressen och kampen för mänsklighetens befrielse har kommunistiska partiet inga andra intressen och strävanden. Därför kan kommunistiska partiet inte betraktas som en begränsad, liten grupp, ett skrå som endast söker försvara sina medlemmars personliga intressen. Den som har den uppfattningen är inte kommunist.

Naturligtvis har en partimedlem sina personliga intressen, sin personliga utveckling. Då och då kan dessa personliga intressen komma i konflikt med eller i motsättning till partiets intressen. Om detta händer så måste partimedlemmen ovillkorligen offra sina personliga intressen och får icke offra partiets intressen för att tillgodose sina egna, under vilken täckmantel det än må ske. Eftersom partimedlemmens personliga intressen och utveckling inneslutes i partiets intressen och utveckling, så innebär partiets och klassens seger också framgång och seger för den enskilde

medlemmen. Han kan inte skilja ut sig från partiets utveckling för att sträva efter personlig utveckling. Kort sagt, endast i kampen för partiets utveckling, framgång och seger kan partimedlemmen utveckla sig. Utanför den kan han inte utvecklas alls. Alltså måste och kan partimedlemmens personliga intressen bli fullständigt identiska med partiets.

En medlem av vårt parti är inte en vanlig människa längre. Han är en medveten kämpe i proletariats förtrupp. Han kan inte endast företräda sina egna intressen. Han måste visa sig vara en medveten företrädare för proletariats intressen och ideologi. Eftersom han blivit en av proletariats företrädare, får hans personliga intressen aldrig skilja sig från partiets och proletariats. För partiets ledare och kadrer är det så mycket nödvändigare att bli levande representanter för partiets och proletariats allmänna intressen och fullständigt smälta samman sina personliga intressen och strävanden med partiets och proletariats. Under de nuvarande förhållandena i Kina kan proletariatet bäst företräda den nationella frihetskampens intressen. Därför har vårt partis medlemmar bevisat sig vara de bästa företrädarna för hela nationens intressen.

Detta är en sida av problemet, som våra partimedlemmar måste intressera sig för. Men det finns en annan sida.

Ehuru partiets allmänna intressen innefattar partimedlemmens personliga intressen kan de förstnämnda inte helt omfatta de sistnämnda. Partimedlemmens personlighet kan och får inte utplånas. Alltid måste partimedlemmen ha några personliga problem att lösa. Dessutom måste han alltid utveckla sig i enlighet med sin personlighet och sina speciella anlag. Därför tillåter partiet sina medlemmar att bygga upp ett personligt liv, ett familjeliv, och utveckla sin personlighet och sin speciella talang så länge dessa icke strider mot partiets intressen. Dessutom hjälper partiet så långt det är möjligt varje partimedlem att utveckla sin personlighet och sin speciella talang i partiets intresse, ger honom lämpligt arbete och all möjlig uppmuntran. Så långt möjligt skyddar partiet även partimedlemmens personliga, nödvändiga intressen. Partiet ger honom exempelvis möjlighet till skolning och studier, hjälper honom med problem rörande familjen och hälsan, låter honom — om så behövs avstå från visst partiarbete för att skydda honom o. s. v. Emellertid vidtages alla sådana åtgärder i det enda syftet att skydda partiets totalintressen, därför att partiets uppgifter icke kan lösas om partiet inte tillgodoser sina medlemmars minimibehov i fråga om uppehälle, arbete och skolning, så att de kan arbeta med entusiasm och utan bekymmer. Detta måste de ansvariga ledarna i partiet ta hänsyn till när de behandlar problem rörande enskilda medlemmar. Detta är en annan sida av problemet.

Sammanfattning: partimedlemmen måste oreserverat underställa sina intressen under partiets. Han måste vara sträng gentemot sig själv, han måste leva för andra, han får inte ha personliga strävanden eller hänsyn. Han får inte ständigt tänka bara på sig själv. Han får inte ställa en rad personliga krav på partiet eller klandra partiet för att det inte låtit honom stiga i graderna. Dessutom måste han alltid söka studera och bli bättre, så gott han förmår, kämpa modigt och oförtrutet höja sin medvetenhet och sin insikt om marxismen-leninismen, så att han kan ge partiet och revolutionen desto större hjälp. Partiet och dess ledare måste i sin behandling av partimedlemmarnas problem ägna uppmärksamhet åt hur partimedlemmarna arbetar, lever och studerar, för att hjälpa dem att göra bättre arbete för partiet, att utvecklas och höja sitt medvetande till högsta nivå, till fromma för proletariats sak. Stor uppmärksamhet måste särskilt ägnas de kamrater som redan är stränga mot sig själva och lever för andra. Endast om båda dessa sidor av problemet beaktas och samordnas kan partiet tjänas bäst.

Exempel på olika slags oriktiga ideologier i partiet

Kamrater! Om vi tar den kommunistiska livs- och världsåskådningen, vår insikt i kommunismen, skapandet av riktiga förhållanden mellan partiets intressen och medlemmarnas såsom vår prövosten vid värderingen av partiets medlemmar och kadrer, så skall vi också finna att det finns många medlemmar och kadrer som fyller dessa krav och som är exempel för andra partimedlemmar, men att det också finns en del medlemmar och kadrer som ännu inte fyller dessa krav utan har kvar olika slags oriktiga ideologier, i större eller mindre utsträckning. Här skall jag påpeka dem helt allmänt, så att våra kamrater kan uppmärksamma dem under sin självfostran.

Vilka är de viktigaste oriktiga ideologierna bland våra partikamrater? De kan ungefärligen framställas så:

För det första kommer våra medlemmar inte bara från olika sociala skikt, de för också med sig olika intressen och strävanden. Trots att de flesta medlemmar anslutit sig till partiet för att kämpa för kommunismens förverkligande, för det stora målet att befria proletariatet och mänskligheten, så finns det också en del medlemmar som anslutit sig till partiet av andra skäl. Exempelvis har några kamrater bland bönderna ansett att kommunismen är ”krossande av de lokala förtryckarna och uppdelning av jorden”, sådan den praktiserades i det förflutna, och de fattar inte att kommunismen betyder någonting mer än när de anslöt sig till partiet. För tillfället har ett fåtal personer anslutit sig till partiet av det huvudsakliga skälet att kommunisterna gör beslutsamt motstånd mot Japan, på grund av den nationella enhetsfronten mot Japan. Vissa personer har anslutit sig till partiet eftersom de inte kunnat finna sig tillrätta i samhället — de hade inget yrke, inget arbete, ingen skola att besöka, eller de ville komma bort från sina familjer, eller från påtvunget äktenskap o. s. v. Några har kommit därför att de ryckts med av partiets anseende, eller därför att de, ehuru oklart, insett att kommunistiska partiet kan rädda Kina. Och slutligen har också en del personer kommit till partiet därför att de räknat med att kommunisterna skulle sänka skatterna, eller därför att de hoppades på inflytelserika poster i framtiden, eller därför att de övertalats av släktingar och vänner o. s. v. Det är helt naturligt att sådana kamrater måste sakna en klar och bestämd kommunistisk livs- och världsåskådning, att de inte förstår storheten och svårigheten i kommunismen, att de inte kan inta en fast proletär ståndpunkt. Därför är det också mycket naturligt att de vid vissa vändpunkter, under vissa förhållanden, ibland vacklar eller sviker. De har medfört allehanda ideologier in i partiet. Därför måste deras skolning, härdning och självfostran vara en mycket viktig sak. I annat fall kan de helt enkelt inte bli kämpar i proletariatets förtrupp.

Detta är dock inget allvarligt problem. Att vissa människor börjar lita på kommunistiska partiet, att de kommer till partiet för att finna en utväg, att de stödjer partiets politik — det kan inte anses vara oriktigt. De har handlat rätt när de sökt sig till partiet. Vi välkomnar sådana människor, men däremot inte opportunistiska element, fiendespioner och förrädare. De måste godkänna och rätta sig efter partiets program och stadgar. Sina fortsatta studier för att bättre förstå kommunismen och partiets program och stadgar kan de bedriva efter att de anslutit sig till partiet, och dessutom kan de på grundval av sina studier härda och fostra sig ytterligare under kampens lopp så att de blir verkligt goda kommunister.

Faktiskt är det ju så att man omöjligen kan kräva av så många människor att de skall grundligt förstå kommunismen och partiets program och stadgar innan de ansluter sig till partiet. Av detta skäl föreskriver vi endast godkännande av partiets program och stadgar som villkor för inträde i partiet, i stället för att föreskriva grundlig kunskap om partiets program och stadgar. Fastän sådana människor fortfarande inte förstår kommunismen ordentligt kan de bli aktiva kämpar i den kommunistiska och revolutionära rörelsen. Dessutom kan de under lång revolutionär kamp bli

utmärkta, medvetna kommunister genom intensiva •studier och fostran. Vidare bestämmer våra partistadgar att kommunistiska partiets medlemmar har rätt att fritt lämna partiet (däremot finns ingen rätt att fritt ansluta sig till partiet). Om någon medlem inte har fast tro på kommunismen, inte kan finna sig i det stränga inre partilivet, eller han har något annat skäl, så har han rätt att lämna partiet. Om han inte förråder partiheimligheter, inte bekämpar kommunismen, inte ägnar sig åt undermineringsarbete inom partiet så tillåter partiet honom att utträda och låter honom vara i fred. Naturligtvis utesluter vi opportunisterna och förrädarna som slunkit in i partiet. På så sätt bevaras vårt partis renhet.

För det andra har vissa partimedlemmar alltså en ideologi som är märkt av relativt stark individualism och självupptagenhet.

Detta slags individualism tar sig följande uttryck: vissa personer ställer, när de skall lösa konkreta problem, sina intressen över partiets intressen, eller de bekymrar sig ständigt och jämt om sina personliga vinster och förluster, eller de utnyttjar partiarbetet för att främja vissa personliga syften, eller de söker hämnas personliga oförrätter på andra kamrater med principfrågor eller partiets intressen som svepskäl.

När det gäller löner, förmåner och andra ting i det personliga livet söker de alltid gå förbi de andra, söker tävla med de bästa kadren och "anser alla medel tillåtna", och de skryter med det. Men när det är fråga om arbete söker de tävla med de minst dugliga. När det är fråga om umbäranden försöker de undvika dem, faror söker de smita från. Alltid vill de ha uppsättning. Alltid vill de ha den bästa bostaden. De vill lysa och ta åt sig partiets ära. De försöker monopolisera allt gott för sig, men de vill aldrig ha något med besvärligheter att göra.

Kamrater! Det finns sådana människor i vårt parti. De har huvudena fulla av de härskande klassernas ideologier. De tror rent av på sådana talesätt som "Var och en för sig själv, och fan ta den som blir sist!", "Människan är ett själviskt djur", "En verkligt osjälvisk människa kan inte existera, om hon inte är en idiot". De använder sådana uttryck, övertagna från den härskande klassen, för att rättfärdiga sin egen själviskhet och individualism.

Denna själviska individualism tar sig ofta uttryck inom partiet i sådana fel som principlösa dispyter, fraktionskamp, sekterism och gruppanda. Den tar sig också uttryck i handlingar som kränker eller rent av undergräver partidisciplinen. De flesta principlösa dispyter har också sitt ursprung i personliga intressen. Fraktionskamp och sekterism ställer ofta individens eller minoritetens intressen över partiets intressen. Sådana människor undergräver ofta avsiktligt partiets organisation och disciplin med principlös fraktionskamp, angriper vissa personer på ett principlöst sätt, och de väljer ofta sina vänner principlöst, för att inte sära varandra, eller för att skydda varandra, eller för ömsesidig beundran.

Gruppanda i partiet är inte detsamma som denna individualism. Gruppandan har sin främsta orsak däri att en kamrat bara ser sin del av arbetet, inte ser läget i dess helhet och inte ser andras arbete. Därför begår han felet att bara sörja för sin del av arbetet, och det i sådan grad att han hindrar andras arbete. Politiskt sett påminner detta om skråanda. När kamrater gör sig skyldiga till gruppandans misstag behöver inte deras motiv och utgångspunkter nödvändigtvis vara dåliga. Detta kan naturligtvis inte jämföras med individualism. Icke desto mindre begår individualister ofta gruppandans fel.

För det tredje existerar alltså högfärd, självhävdelse, skryt o. d. mer eller mindre i ideologin hos ett fåtal kamrater i partiet.

De första människor med sådana idéer tänker på är sin ställning i partiet. De vill gärna lysa, och de vill ha smicker och beundran av andra. De har personlig ambition att bli ledare. De drar fördel

av sina talanger och kräver erkännande, de vill lysa, de vill ha hand om allting, de är intoleranta. De är fulla av fåfänga, de tycker inte om att gräva ned sig i hårt arbete, och de gör ogärna tekniskt arbete. De är högfärdiga. När de åstadkommit något litet resultat blir de högdragna och härsklystna, som om de inte hade sin like i världen. De söker överskugga alla andra och kan inte behandla andra som järnlikar, blygsamt och hövligt. De är uppblåsta och mästrar gärna andra, de tycker om att undervisa och basa. De försöker alltid kliva på andras axlar, de tar inte direktiv av andra, de lär inte ödmjukt av andra och särskilt inte av massorna, de godtar ingen kritik av andra. De vill gärna "befordras" men vill inte finna sig i "degradering". De kan bara arbeta i "vackert väder" men inte i "dåligt väder". De kan inte uthärda angrepp eller orättvisor och kan inte anpassa sig efter förhållandena. De är inte "stora män som kan hävda sig när det behövs och hålla sig i bakgrunden när det behövs". De har inte befriat sig från sin djupt rotade ärelystnad, de försöker bli "stora män" och kommunismens "hjältar", och de har inga skrupler när det gäller att tillfredsställa sådana önsknings. När de inte når sitt mål, när de råkar ut för bakslag eller kylig behandling från andra kamrater i partiet är det risk för att de börjar vackla. I partiets historia finns det inte så få medlemmar som lämnat partiet på grund av sådan vacklan. I dessa personers sinnen finns alltjämt rester av utsugarklassernas ideologier. De förstår inte kommunismens storhet, inte heller har de kommunismens vida blickfält.

Kommunisterna får inte vara självgoda och högdragna. Det må vara att en del kamrater är synnerligen dugliga och nått stora resultat. Exempelvis har våra arméofficerare lett tusen och åter tusen män och vunnit segrar, eller våra arbetare i partiet och bland massorna har skapat ett mycket gynnsamt läge med sitt arbete på olika platser. De må ha åstadkommit "stora" resultat som de kan vara stolta över — men vad är ändå dessa resultat jämfört med kommunismens stora sak? Deras resultat är blott "en droppe i havet". Vad finns det i sådant som en människa med kommunistisk världsåskådning kan vara högdragen över?

När det är fråga om enstaka partimedlemmar — hur kan ens personliga ställning vara något att tänka på? Man kan aldrig komma högre än en kejsare, men hur mycket är en kejsare jämförd med en kämpe för kommunismen? Han är bara "en droppe i havet", som Stalin sade. Vad kan det då finnas att bekymra sig om och skryta över?

Ja, i vårt parti, i kampen för kommunismen behöver vi oräkneliga kommunistiska hjältar och många parti- och massledare med anseende och ställning. Just nu har vi alltför få revolutionära hjältar och ledare med anseende.

Vi måste alltjämt härda och fostra många mycket bra kommunistiska hjältar och ledare på alla områden. Detta är mycket viktigt för vår kamp, och vi kan absolut inte förbise det. Den som underskattar detta förstår inte kommunismen. Därför måste vi alltjämt kraftigt höja våra partimedlemmars beslutsamhet och framåtanda i kampen för revolutionen. För närvarande gör vi för litet på detta område. Detta framgår bland annat av att vissa partimedlemmar inte studerar tillräckligt och att deras intresse för politik och teori inte är djupt nog.

Därför bekämpar vi självhävdelse, men vi bekämpar absolut inte framåtandan bland våra medlemmar — den är en av kommunistens mest värdefulla egenskaper. Men den proletära och kommunistiska framåtandan är något helt annat än individuell framåtanda. Den förstnämnda söker sanningen, försvarar sanningen och kämpar för sanningen. Dess perspektiv är obegränsad utveckling, dess karaktär är framstegsfrämjande. Men den sistnämnda har — om den begränsas till individen — ett inskränkt perspektiv, den har faktiskt inget perspektiv alls, därför att den ofta för de individuella intressenas skull medvetet bestrider, döljer eller förvränger sanningen. Därför måste våra kamrater förstå att verkliga ledare och hjältar i kampen för kommunismen aldrig kan vara individualistiska eller självutnämnda. Den som gör sig själv till ledare eller som individuellt

försöker bli en ledare kan aldrig bli en ledare i vårt parti. Alla ledare, antingen i riks- eller lokal måttstock, har nått sin framgång genom massornas stöd. Våra enkla partimedlemmar kommer aldrig att till ledare utse personer som är inbilska, fallna för individuell utmärkelse, skryt, härsklystnad eller fåfänga. Ingen partimedlem har rätt att kräva att andra medlemmar och massorna skall stödja honom som ledare eller skydda hans ställning som ledare. Endast sådana partimedlemmar som är helt fria från personliga strävanden, som är lojala mot partiet, som i hög grad tillägnat sig kommunistisk etik och kommunistiska egenskaper, som bemästrar marxism-leninismens teori och metoder, som har stor praktisk duglighet, som verkligen kan leda partiarbete, som oavbrutet och energiskt söker studera och utveckla sig kan vinna partiets och massornas förtroende och stöd och så bli hjältar och ledare i kampen för kommunismen.

Våra kamrater måste vidare förstå, att en partimedlem, en ledare eller hjälte, vem han vara må, endast kan utföra en del av arbetet för kommunismen och endast överta en del av ansvaret. Kampen för kommunismen är en kollektiv uppgift, som omsluter tiotals miljoner människor under en lång tidsrymd, och den kan inte monopoliseras av någon enstaka individ. Till och med våra stora ledare, Marx, Engels, Lenin och Stalin, har endast utfört en del av arbetet för kommunismen. Deras arbete behöver alltså oavbrutna ansträngningar av tiotals miljoner av oss. Vi vanliga partimedlemmar bär också en del av arbetet och av ansvaret för kommunismens sak. Vår andel är naturligtvis mycket mindre än den som bars av Marx, Engels, Lenin och Stalin. Ändå bär vi var sin andel. Fast en stor del och en liten del inte är samma sak, så är delen ändå en del. Därför — om vi kan utföra en del av arbetet väl, så betyder det att vi fyllt vår plikt.

Naturligtvis måste vi göra vårt bästa för att kunna utträta en större andel. Men om vi inte kan det så kan vi likaväl utföra en mindre andel. För vars och ens privata del är detta ingenting att bekymra sig över. I varje fall måste vi åtminstone försöka att inte hindra kampen för kommunismen, och vi måste göra vår del av arbetet, antingen den är stor eller liten. Det är den hållning vi måste inta gentemot vårt eget arbete. Det finns en del kamrater som inte är villiga att utföra tekniskt arbete, som tror att de förnedrar sig genom att utföra det och att det hindrar dem från att bli berömda inför kommande generationer (vilket de ju faktiskt kan bli, liksom Edison och Stachanov och andra som alla börjat med rent tekniskt arbete), och från att utveckla sina talanger. De tycks tro att det skulle vara en stor förlust för kommunismen om de skulle utföra sådant arbete. Därför förlorar de mer eller mindre den framåtanda som måste krävas av alla partimedlemmar.

Kamrater! Det är oriktigt att tänka på det sättet. Tekniskt arbete spelar en utomordentligt viktig roll i vårt partiarbete. De kamrater som utför sådant arbete utträtar sin andel av kampen för kommunismen, på samma sätt som kamrater som utför annat arbete. En kommunist måste göra allt arbete som är viktigt, oberoende av om han tycker om arbetet eller ej, eller om han kan bli berömd på det eller ej. Exempelvis mobiliserades efter oktoberrevolutionens seger många kamrater som utförde viktigt parti- och politiskt arbete för att lära sig handel, vilket var nödvändigt för genomförandet av Nya Ekonomiska Politiken, ty på den tiden kunde kommunistiska partiet endast besegra kapitalismen genom att organisera en effektiv handel. Fastän inga partimedlemmar gillade handel gjorde de det ändå, därför att det var viktigt. Det var rätt av dem att göra det, och det skulle ha varit orätt av dem att inte göra det.

Låt mig nu upprepa att när partiledarna fördelar arbetet mellan partimedlemmarna så måste de självklart ta hänsyn till varje enskild medlems särskilda omständigheter, sörja för att det tilldelade arbetet passar hans personlighet och hjälper honom att utveckla sina starka sidor och uppmuntrar hans framåtanda. Emellertid bör inte en partimedlem ta detta som svepskäl för att vägra att utföra tilldelat arbete.

För det fjärde finns det ett litet antal kamrater i partiet som starkt återspeglar utsugarklasernas ideologi. I sitt uppträdande mot partikamrater och vid lösningen av inre partiproblem tillgriper de ofta metoder som man använder mot fienden, eftersom de helt saknar den stora, helgjutna, kommunistiska, proletära inställningen på ömsesidig hjälp och solidaritet.

Personer med sådan ideologi söker komma sig upp och utvecklas i partiet, men det målet når de genom att hålla andra nere och hindra deras utveckling. De vill hoppa över huvudena på andra och är avundsjuka på dem som är dugligare. De är missnöjda när andra ligger före dem, hinner upp dem eller går förbi dem. De vill inte lyda under andra. De frågar bara efter sin egen framgång, sin egen utveckling, utan hänsyn till andras svårigheter. När de ser att andra kamrater råkar ut för svårigheter, bakslag, misslyckanden och angrepp, gläds de över olyckan, skrattar i mjugg och hyser ingen sympati. De intrigerar rent av för att skada andra kamrater, ”kastar sten på den som fallit ned i brunnen” och drar fördel av andra kamraters svaga punkter och svårigheter för att angripa dem och skada deras anseende. I partiet drar de också fördel av svagheter i partiorganisationen och arbetar för sina egna syften, de söker kapa åt sig personliga fördelar genom att förvärra sådana svagheter. Inom partiet sprider de gärna rykten, talar illa om andra bakom deras rygg och söker driva in kilar mellan kamraterna. De deltar gärna i principiösa dispyter i partiet, de är mycket intresserade av alla ”motsättningar”. Särskilt när partiet är i svårigheter söker de skapa och förvärra sådana motsättningar inom partiet.

Kort sagt, de är alltigenom ondsinta och ohederliga. Är det inte ett tomt skämt att påstå att sådana personer kan behärska marxismen-leninismens teori och metod, kan återspegla proletariets ideologi? Det är alldeles klart att de återspeglar de nedåtgående utsugarklassernas ideologi, eftersom alla utsugare söker främja sig själva genom att skada andra. För att öka sin rikedom eller rädda sig från bankrutt under en kris tränger kapitalisterna ut många mindre kapitalister och tvingar oräkneliga arbetare att svälta. För att få mer jord utsuger godsägarna bönderna och tar jorden från många. För att utveckla sig hindrar fascistiska länder sådana som Tyskland, Italien och Japan andra länder att utvecklas och erövrar österrike, Tjeckoslovakien, Etiopien och andra och angriper Kina. Att skada andra, att driva andra till bankrutt är nödvändiga betingelser för att utsugarna själva skall kunna frodas, ty deras lycka bygger på andras lidanden.

Därför är det omöjligt att finna verklig fast enighet, verklig ömsesidig hjälp och verklig mänsklig sympati bland utsugarna. Utsugarna måste utarbete lömska planen och gemena åtgärder mot andra, ty dem gagnar det att lura andra eller driva dem till bankrutt. Ändå är de tvungna att ljuga och posera inför massorna som skenhelgon och ”rättvisans försvarare”. Sådana är alla utsugare i sin nedgångstid. Och sådana ting återspeglas också i ideologin hos en del folk i vårt parti. För utsugarna kan sådant passa ihop med deras ”nobla” etik, men för proletariatet är det ingenting annat än förräderi.

Proletariatet är helt annorlunda. Proletariatet utsuger inte andra utan utsuges av andra. Det finns inga grundläggande intressekonflikter mellan arbetarna inbördes eller mellan arbetarna och andra människor ur de förtryckta och utsugna massorna. För att utvecklas och befria sig behöver inte arbetarna kränka andra arbetares eller arbetande människors intressen och utveckling, utan behöver tvärtom hålla samman med andra arbetare och arbetande människor. Proletariatets befrielse måste åtföljas av alla arbetande människors och hela mänsklighetens befrielse. Det är omöjligt att befria en enstaka arbetare eller grupp av arbetare. Uppgiften att befria mänskligheten måste genomföras fullständigt, och det är omöjligt att stanna på halva vägen eller kompromissa. Och det måste vara allmän, fullständig befrielse av mänskligheten i dess helhet.

De medvetna arbetarnas ideologi återspeglar detta proletariets objektiva läge och står i direkt strid med utsugarnas ideologi. El ena sidan måste de naturligtvis vidta de strängaste åtgärder

gentemot folkets gemensamma fiende. Men å andra sidan använder de aldrig sådana metoder gentemot sina egna bröder och kamrater, och det är sålunda en klar skillnad mellan deras metoder mot fienden och deras metoder mot vänner och kamrater. De hyser stor och uppriktig vänskap, kärlek och sympati för sina klassbröder och för alla arbetande människor, som utsuges och förtryckes. De ådagalägger ömsesidig hjälpsamhet, fast solidaritet och verklig jämlikhet i sitt uppträdande mot sina klassbröder. De vägrar absolut att gå med på att någon av deras klassbröder eller andra människor har några särskilda privilegier, och de har heller inte den idén att de själva skall ha några sådana privilegier. För dem är en sådan tanke en orimlighet och en förolämpning. De vill utvecklas och höja sig, men de vet att de samtidigt måste utveckla andra, höja hela arbetarklassen, och att de endast på det sättet kan höja sig själva. De vill inte ligga efter andra i fråga om ideologi, politik eller arbete, och de har en varm strävan efter framåtskridande, men de respekterar, älskar och stödjer dem som hunnit längre. De söker lära av dessa utan någon avund. De lever innerligt med i sin egen klass' och hela den arbetande mänsklighetens svårigheter och lidanden. De intresserar sig för det arbetande folkets frihetskamp överallt, för dess segrar och nederlag. De inser att alla segrar eller nederlag för det arbetande folket, varhelst de äger rum, är deras egna segrar eller nederlag och de visar största sympati och lever helt med i sådana segrar och nederlag.

De anser att det skulle vara brottsligt att stå likgiltig gentemot någon arbetande människas frihetskamp, eller gentemot alla förtryckta människors frihetskamp, eller att glädjas över andras motgångar. De älskar sina kamrater och klassbröder. De påvisar öppet, ärligt och uppriktigt sina kamraters och klassbröders svagheter och fel. (Detta är i verkligheten ett gott uttryck för kärlek.) I principssaker kompromissar de aldrig med sina kamrater och uppmuntrar inte deras misstag och svagheter (att göra det skulle inte visa någon kärlek), utan de gör allt för att hjälpa dem att övervinna och rätta till sådana svagheter och misstag. De söker inte utnyttja eller förvärpa sådana svagheter och misstag för att tvinga in sina kamrater i ett olyckligt eller rent av hopplöst läge.

Gentemot sina kamrater och klassbröder "lönar de ont med gott". Om deras kamrater vill rätta till sina misstag så har de ingen tanke på hämnd. De kan "begära mycket av sig själva och litet av andra". De är stränga mot sig själva men milda mot sina kamrater. Inte desto mindre intar de en fast och bestämd hållning i principfrågor och är där uppriktiga, hederliga och allvarliga. De kompromissar inte i principfrågor. De tolererar ingen som på något sätt kränker partiets intressen, och de tar inte mot någon ogrundad förolämpning. De föraktar särskilt dem som prisar, smickrar och fjäskar för dem. De är motståndare till alla principlösa dispyter bland sina kamrater och undviker att själva bli indragna i sådana dispyter. De påverkas eller irriteras inte av oansvarig och oriktig kritik bakom ryggen, och de låter sig inte av sådana skäl drivas från sin lugna hållning i principfrågor.

Allt detta återspeglar proletariats ideologi och måste också återspeglas, utvecklas och studeras av alla våra partimedlemmar. Våra stora ledares, Marx, Engels, Lenin, Stalin, hela liv är de främsta exempel på och det levande förkroppsligandet av en sådan ideologi. Allt detta återspeglar det som finns av hederlighet i det nuvarande samhället, och det är kommunistiska partiet som bär fram denna hederlighet. Denna måste vi främja och odla för att övervinna alla onda egenskaper.

För det femte finns det alltjämt byråkrati i vårt parti och i olika organisationer. Jag skall tala mera om detta senare. Bland sådana kamrater råder alltjämt sådana svagheter som trångsynthet och petighet, brist på blick för totaliteten. De har inte kommunistens stora mod och vidsynthet. De är blinda för större sammanhang men är mycket intresserade av småsaker framför näsan på dem. De är inte mycket intresserade av partiets och revolutionens avgörande problem och stora händelser, i stället ägnar de sig gärna åt sådana småsaker som en nål eller en tråd eller betydelselösa

yttranden. De kan diskutera i oändlighet på fullaste allvar om sådana småsaker och blir alldeles överväldigade av gripenhet. De kan också lätt mutas av andra med små förmåner eller gåvor. De har alla kännetecken som är typiska för småproducenten i ett jordbrukssamhälle.

Det finns också en del individer som inte tycks ha en klar och bestämd ståndpunkt. De går med på både det ena och det andra. De spelar boll med bägge lagen och försöker vara alla till lags. De kan skenbart trivas mycket bra tillsammans med en person som de avskyr. De talar väl om en i ansiktet och illa bakom ryggen. De kan berömma en människa inför en annan människa och tala illa om henne inför en tredje. De ”visar respekt för den de talar med”, de ”vänder kappan efter vinden”, de håller sig principiöst till den vinnande sidan — sådana är deras egenskaper. Ibland bara avvaktar de för att se vem som vinner så att de kan gå över till den sidan. Sådana människor som ”varken är fågel eller fisk” utan håller med vem som helst är inte alldeles okända i våra led. De har spekulantens kännemärken.

Dessutom finns det en del människor som helt enkelt inte kan motstå frestelserna från utsugar-klasserna i det gamla samhället. De börjar vackla när de kring sig ser en kaleidoskopisk värld, glittrande guld och vackra kvinnor. Därför kan de också begå förbrytelser och rent av förråda partiet och revolutionen.

Vidare återspeglar en del kamrater i partiet också småborgarens nyckfullhet och inkonsekvens, trasproletariatets och de ruinerade böndernas fördärvade karaktär. Vi behöver inte fortsätta uppräknningen längre.

Vi sammanfattar: vid sidan av dem som företräder det stora, viljestarka proletariatets kommunistiska ideologi finns det fortfarande i vårt parti en del kamrater som i större eller mindre utsträckning återspeglar olika slags icke-proletära ideologier och t. o. m. de till undergång dömda ut-sugarklassernas ideologi. Sådan ideologi kan ibland ligga latent i partiet och avslöjar sig blott i små individuella dagsproblem. Ibland växer den och avslöjar sig systematiskt i olika princip-frågor i partiet, i viktiga politiska frågor och inre partistrider. Vissa grupper eller delar av parti-organisationen kan också behärskas och sönderfrätas av sådan oriktig ideologi. När den utvecklas i hela sin vidd, exempelvis på den tiden då Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao och deras gelikar hade makten i partiet, kan sådan oriktig, oproletär ideologi tillfälligt kontrollera majoriteten av partiledningens viktigaste del. Men i normala tider övervinnes sådan ideologi av den riktiga proletära ideologin. Detta sker i den ideologiska kampen inom partiet.

Detsamma gäller för vissa partimedlemmar. Ibland ligger deras oriktiga ideologi i ide, under kontroll. Men vid andra tillfällen kan den utvecklas så långt att den bestämmer deras handlingar. Detta framträder i de olika ideologier som en och samma individ kan ha.

Vår ideologiska fostran innebär att vi medvetet måste anta den proletära och kommunistiska livs- och världsåskådningen och riktigt förstå relationerna mellan individens utveckling och kampen för klassens, nationens och mänsklighetens befrielse, så att vi kan övervinna och avlägsna alla slags oriktiga och icke-proletära ideologier.

Ursprunget till olika oriktiga ideologier i partiet

Kamrater! Kommunistiska partiet är den ljusaste, den mest framstegsvänliga delen av det nuvarande mänskliga samhället. Här lever och utvecklas mänsklighetens bästa ideologi, marxismen-leninismen. I kommunistiska partiet samlas världens mest medvetna, framstegsvänliga, sunda människor, med högsta känsla för moral och rättskänsla. De kämpar konsekvent mot alla onda inflytelser och för en ljus framtid och definitiv befrielse åt mänskligheten. Kinas kommunistiska parti är ett av de bästa kommunistiska partierna i världen. Det besitter den

marxistisk-leninistiska teorins starka vapen, och samtidigt har det ärvt de bästa traditionerna från många framstegsvänliga tänkare och framstående människor, som nedlagt stora förtjänster om gångna generationer i Kinas historia. Det företräder den mest framstegsvänliga, den ljusaste sidan i det kinesiska samhället. I dess organisation samlas Kinas bästa kvinnor och män. Det har fört en lång kamp mot de gamla, onda inflytelserna och traditionerna i det kinesiska samhället, och det har samlat rika erfarenheter och genomgått många prövningar i en lång period av revolutionär kamp. Allt detta kan vi kommunister vara stolta över. Vi kan dessutom med all förtröstan och all auktoritet hävda att vi skall vinna slutlig och definitiv seger.

Trots detta är inte allting perfekt i vår organisation. Den saknar inte fel och brister. Våra led är inte helt fria från osunda element och en del verkligt svarta får. Och det är heller inte alldeles omöjligt för sådana osunda element och svarta får att anställa skada. Det vill säga att det i vårt ljusa parti fortfarande finns mörka fläckar och avigsidor. Det är de ting som jag tidigare räknat upp.

Sedan en familj en gång släppt in en ful svärson eller svärdotter, är det omöjligt att hindra att han eller hon träffar familjens gäster. Även om vi skulle försöka att inta attityden att "inte tvätta vår smutsiga byk inför allas ögon", när det gäller våra mörka sidor, så skulle vi inte kunna göra det. Folkets massor står i ständig kontakt med vårt parti, våra sympatisörer kommer på besök, och många människor, unga män och kvinnor, som ser upp till oss, önskar komma hit till Yenan för att lära av oss eller ansluta sig till partiet. När de kommer hit ser de allt framstegsvänligt, ljust och vackert hos oss och i vår familj, men dessutom måste de också träffa vår fule svärson eller svärdotter, som pratar smörja i många människors närvaro och uppträder dumt. I sådana fall kommer en del av våra gäster och nya partimedlemmar att undra. De frågar: Skall inte kommunistiska partiet vara det bästa? Är inte kommunisterna de bästa männen och kvinnorna? Varför finns det alltjämt sådana fula människor och sådana fula ting i kommunistiska partiet? Är inte det underligt?

Innan en del unga kamrater anslöt sig till partiet var de bittert besvikna över det existerande samhället och kände att det inte fanns någon utväg och att endast kommunistiska partiet gav dem ett ljust hopp. De trodde att sedan de anslutit sig till partiet skulle allt vara tillfredsställande och hoppfullt. Men sedan de anslutit sig började de känna att det också förekom misstag, brister och mörka sidor i partiet. Dessutom kan vi verkligen inte göra dem tillfreds med allting (eftersom, det de anser tillfredsställande kanske inte stämmer med partiets och revolutionens intressen). Vad de nu erfar stämmer inte riktigt med deras tidigare ideal. Då börjar de bli tveksamma och undrande och frågar: Varför finns det sådana ting också i kommunistiska partiet? Innan en del av dem kom till Yenan och gick in vid Antijapanska universitetet, trodde de att Yenan och Antijapanska universitetet måste vara så bra som i deras drömmar, men sedan de kommit och inträtt vid universitetet fann de att inte allting var tillfredsställande. Då blev de återigen undrande och frågade: Varför finns det alltjämt sådana otillfredsställande företeelser i Yenan och vid Antijapanska universitetet? Vissa personer blev rent av pessimistiska och besvikna därför att de inte kunde finna svar på dessa frågor.

Vi måste skärpa vaksamheten i dessa angelägenheter och instruera våra partimedlemmar och kadrer att omsorgsfullt behandla och leda våra nya medlemmar och våra sympatisörer och inte ge dem ett ofördelaktigt intryck, men därtill måste vi ge en förklaring åt våra kamrater i och utanför partiet:

Varför finns det alltjämt sådana dåliga företeelser i vårt partis glänsande organisation? Skälet är, tror jag, mycket enkelt. Det är att vårt parti inte fallit ned från himlen, det är ett parti som växt fram ur det existerande kinesiska samhället. Fast våra partimedlemmar i allmänhet är de relativt

bästa kinesiska männen och kvinnorna, så har de likväl kommit från alla kretsar i det kinesiska samhället och lever alltjämt i detta samhälle, som är fyllt med utsugarnas inflytanden: själviskhet, intriger, byråkrati och allehanda smuts. De flesta av våra bästa partimedlemmar påverkas inte lätt av sådana företeelser, men är det underligt om det alltjämt finns andra partimedlemmar som i större eller mindre utsträckning för med sig in i partiet, eller återspeglar inom partiet, en del av samhällets smuts? Ligger det någonting egendomligt i att det finns smutsstänk på en människa som krupit upp ur gyttnan och som ständigt måste röra omkring i gyttnan? Det är inte alls märkvärdigt. Det är helt naturligt. Det skulle faktiskt vara mycket märkvärdigare om det inte alls funnes någon sådan smuts i kommunistiska partiet. Hur skulle ett så smutsigt samhälle kunna föda ett kommunistiskt parti som vore helt rent från smuts? Det är fullständigt otänkbart. Man kan säga att så länge det finns sådana smutsiga företeelser, så länge det alltjämt finns klasser, så länge utsugarklasserna har inflytande i samhället, så länge måste det i viss mån finnas sådan smuts i kommunistiska partiet.

Därför har kommunistiska partiet uppgiften att genomföra revolutionen och samtidigt härda och fostra sina medlemmar. Förutom att partiet bekämpar alla mörka, reaktionära inflytanden och företeelser i samhället måste det föra en inre kamp för att bekämpa vacklande, osäkra element, vilka inom partiet återspeglar alla mörka och reaktionära företeelser i samhället. Detta är själva grundvalen för våra motsättningar och vår kamp inom partiet. Under alla strider i och utanför partiet söker vi göra om samhället, steg för steg befria det från de mörka, reaktionära företeelserna och samtidigt göra om partiet och partimedlemmarna, lösa motsättningarna inom partiet, så att partiet och dess medlemmar utvecklas på en sund och fast grundval.

Kamrat Stalin säger:

”... källan till motsättningar inom de proletära partierna ligger i två omständigheter.

Vilka är dessa omständigheter?

För det första trycket från borgarklassen och den borgerliga ideologin på proletariatet och dess parti under klasskampen — ett tryck som de minst ståndaktiga elementen i proletariatet, och det betyder de minst ståndaktiga elementen i proletariatets parti, inte sällan ger efter för. Det kan inte sägas att proletariatet är fullständigt avskilt från samhället, att det står utanför samhället. Proletariatet är en del av samhället, förbundet med det med många band. Men partiet är en del av proletariatet. Därför kan partiet inte vara fritt från förbindelser med och inflytande av det borgerliga samhällets olika delar. Borgarklassens och dess ideologis tryck på proletariatet och dess parti tar sig uttryck i att borgerliga idéer, borgerlig moral, borgerliga vanor och stämningar ofta tränger in i proletariatet och dess parti genom vissa skikt av proletariatet, som på ett eller annat sätt är förbundna med det borgerliga samhället.

För det andra den ojämna sammansättningen av arbetarklassen, förekomsten av olika skikt inom arbetarklassen. Jag tror att proletariatet såsom klass kan delas i tre skikt.

Ett skikt är grundmassan av proletärer, proletariatets kärna, dess permanenta del, det är den massa av ’födda’ proletärer som för länge sedan brutit banden med kapitalistklassen. Detta skikt av proletariatet är marxismens pålitligaste stöd.

Det andra skiktet består av dem som nyligen kommit från icke-proletära klasser, från bönderna, mellanskikten eller de intellektuella. Dessa människor som kommit från andra klasser, som nyligen slutit sig till proletariatet, har till arbetarklassen medfört sina seder, sina vanor, sina fördomar, sin labilitet. Detta skikt är den bästa jordmån för alla slags anarkistiska, halvanarkistiska och ’ultravänster’-grupper.

Slutligen finns det ett tredje skikt, arbetararistokratin, arbetarklassens elit, som borgarklassen sörjer bäst för, med dess tendenser till kompromiss med borgarklassen, med dess övervägande tendens att

anpassa sig själva efter den rådande ordningen, med dess strävan 'att bli någonting'. Detta skikt är den bästa jordmån för ren reformism och opportunistism."

Kamrater! Detta är ursprunget till de olika icke-proletära ideologier, misstag, brister och orena ting som alltjämt existerar i vårt glänsande proletära parti. Detta är källan till de olika motsättningar som alltjämt existerar i vårt parti.

Hur uppträder vi gentemot olika oriktiga ideologier i partiet, hur föres den inre kampen i partiet?

På grund av de utsugande klassernas inflytande, på grund av arbetarklassens och vårt partis ojämna sammansättning uppkommer hos partimedlemmarna olikheter beträffande ideologi, ståndpunkt, vanor, seder, stämningar. Bland partimedlemmarna uppkommer skillnaden av olika grad i deras livsfilosofi, världsåskådning, etiska uppfattning. Bland partimedlemmarna uppkommer olika sätt att se på företeelserna, olika sätt att tänka beträffande olika revolutionära problem. En del ser riktigt och objektivt på företeelserna, med utgångspunkt från dessas utveckling och inre samband, medan andra betraktar företeelserna oriktigt och subjektivt och fattar företeelserna såsom stillastående och isolerade. Några ser eller överdriver en sida hos företeelserna, medan andra ser eller överdriver en annan sida, d. v. s. de ser inte företeelserna såsom helhet, i enlighet med lagen om företeelsernas utveckling och inbördes samband, utan betraktar företeelserna ensidigt och subjektivt. Därför uppkommer olikheter beträffande arbetsmetoden bland partimedlemmarna, och skiljaktiga idéer, synpunkter och argument uppkommer. Så uppstår inre strider i partiet.

Sådana skillnader och dispyter blir oundvikligen allt skarpare, särskilt vid vändpunkter i revolutionen, eller när de revolutionära striderna hårdnar och svårigheterna växer, samt under inflytande och tryck från utsugarklassen och dess ideologi. Därför är inte problemet huruvida det finns skillnader i ideologi och uppfattning i partiet sådana skillnader måste nödvändigtvis finnas. Problemet är hur man skall kunna lösa motsättningarna inom partiet, hur man skall kunna övervinna dessa olika, oriktiga, icke-proletära ideologier inom partiet. Naturligtvis kan vi endast lösa dessa motsättningar, röja undan skiljaktigheterna, övervinna de oriktiga ideologierna genom inre kamp i partiet. Just så som Engels sagt: "Ingen kan någonsin dölja motsättningar en längre tid. Motsättningar måste lösas genom kamp."

Olika människor både i och utom partiet har olika uppfattning och intar olika hållning gentemot fel, brister och icke önskvärda företeelser i partiet.

Det ena slagets folk ser inte eller vill inte se bristerna, felen och de icke önskvärda företeelserna i partiet. De är blint optimistiska och tar det för givet att allt är väl beställt i partiet. Därför slappnar deras vaksamhet liksom deras kamp mot bristerna, felen och de icke önskvärda företeelserna.

Det andra slagets folk ser ingenting annat, eller nästan ingenting annat, än brister, fel och icke önskvärda företeelser, de ser inte partiets goda sidor. De anser att ingenting är bra i partiet, därför blir de pessimistiska, besvikna, och förlorar förtroendet till partiets framtid. Eller de blir förskräckta och betraktar sådana företeelser som "katastrofer".

Båda dessa uppfattningar är oriktiga och ensidiga. Vår uppfattning skiljer sig från båda. Å ena sidan vet vi att partiet är det kinesiska proletariatets mest framåtskridna, mest revolutionära politiska parti. Å andra sidan ser vi klart att det i vårt parti alltjämt finns olika slags misstag, brister och icke önskvärda företeelser, både stora och små. Men vi ser också klart ursprunget till dessa företeelser, vi känner metoden att efter hand rätta till dem och eliminera dem. Därför måste vi stärka arbetet och kämpa så som kräves för att främja vårt parti och revolutionen.

Precis som olika människor har olika ståndpunkter och åsikter, så finns det också olika ståndpunkter gentemot de icke önskvärda företeelserna i vårt parti.

Den första ståndpunkten är att glädja sig över brister, fel och icke önskvärda företeelser i partiet, att frossa i dem och utnyttja och förstora dem på alla sätt för att undergräva partiet (ibland består metoden i att bekämpa vissa misstag och stödja partilinjen på sådant sätt att fel av annat slag uppkommer). Denna ståndpunkt intas av våra fiender utanför partiet och av spioner och trotskister som smugit sig in i partiet.

En annan ståndpunkt är att sympatisera med, godkänna och tillägna sig vissa oriktiga ideologier och dåliga exempel för att tillfredsställa personliga ambitioner och önsknings. Folk med denna ståndpunkt anser att fel och brister i partiet gagnar dem, därför främjar de medvetet eller omedvetet sådana fel och brister och utnyttjar dem. Detta är en metod som användes av opportunisterna och partimedlemmar av det minst önskvärda slaget.

En tredje ståndpunkt är att lämna dessa misstag, brister och icke önskvärda företeelser i fred, att låta dem utvecklas fritt. Folk med denna ståndpunkt försöker ta företeelserna lätt och vill ogärna kämpa mot dem. Eller de är rädda för inre kamp i partiet och för självkritik och anser sådan skadlig och icke nyttig för partiet. Eller de är slöa och ovilliga att se dessa företeelser, eller de intar en mekanisk, försonlig och eklektisk hållning mot dem.

Denna ståndpunkt intas av partimedlemmar som endast har svag plikt-känsla gentemot partiet och som är grundligt inpyrda med liberalism eller är byråkrater.

En fjärde ståndpunkt är att man blir våldsamt upprörd över misstag, brister och personer i partiet med oriktig ideologi. Människor med den ståndpunkten skär bryskt av förbindelserna med sådana personer, försöker rensa ut dem och driva ut dem ur partiet med ett slag. Om de inte lyckas med det eller får mothugg, ger de upp och blir missmodiga och melankoliska. De ”sköter sig själva”, håller sig undan eller ställer sig på avstånd från partiet. Denna kategoriska hållning tar sig också uttryck i mekanisk uppfattning av den inre kampen i partiet och självkritiken. De tror att ju bittrare kampen är mellan kamraterna i partiet, desto bättre, de gör varje bagatell till en ”principfråga”, de stämplar det minsta fel som politisk opportunist o. s. v., de missbrukar partiets organisatoriska metoder och de använder även partifrämmande kampmetoder för att straffa kamrater. De för inte den inre kampen i partiet på lämpligt och konkret sätt, i enlighet med det faktiska behovet och företeelsernas utvecklingslagar, utan för tvärtom ”kampen” mekaniskt, subjektivt, våldsamt och skrupelfritt. De anser att den inre kampen i partiet måste pågå under alla omständigheter, och ju oftare och ju bittrare, dess bättre, med resultat att de avsiktligt söker ”kampmål”, avsiktligt framkallar kamp inom partiet och söker främja partiarbetet genom att förlita sig på sådan mekanisk ”kamp”. Denna ståndpunkt intas av partikamrater som inte förstår upphovet till motsättningarna inom partiet och som inte känner metoderna att behandla motsättningarna inom partiet och endast uppfattar den inre kampen i partiet på ett mekaniskt sätt.

Den femte ståndpunkten, som är motsatt dessa fyra, är den riktiga ståndpunkten:

1. Först gör vi oss klara över vilka olika företeelser, ideologier, uppfattningar och synpunkter som är riktiga och främjar partiets och revolutionens intressen på längre sikt samt vilka som är oriktiga och skadliga. Kanske båda parter i diskussionen har fel och en tredje uppfattning kan vara riktig. Efter nykter analys och utredning bestämmer vi oss för en klar ståndpunkt och håller fast vid den. Vi följer inte någon blint, vi gör oss inga idoler.

2. Vi studerar, främjar och utvecklar allt riktigt och hederligt och försvarar varje riktig idé och uppfattning i partiet. Vi tar inte efter dåliga exempel, vi låter oss inte påverkas av en oriktig ideologi.

3. Vi intar inte en liberal hållning utan för oförsonlig kamp mot olika ideologier och uppfattningar, som är principiellt oriktiga, och mot alla icke önskvärda företeelser i partiet, för att ständigt söka övervinna sådana misstag och sådana företeelser. Vi är inte släpphänta, vi tillåter inte sådana misstag och företeelser att utvecklas så att de kan skada partiets intressen. Inte heller är vi rädda för detta slagets inre kamp i partiet.

4. Vi intar emellertid inte en absolut, mekanisk hållning. Vi förenar oförsonlighet och klarhet i princip med smidighet i kampmetoderna och med tålmodigt övertygande. Under långvarig kamp söker vi fostra, kritisera, härda och omforma de kamrater som har oriktiga ideologier men som inte är oförbätterliga. På konkret och ändamålsenligt sätt genomför vi den ideologiska kampen i partiet, som är nödvändig beträffande olika principfrågor, men vi för inte strid i partiet hänsynslöst, subjektivt, mekaniskt eller fanatiskt. Inte heller är vi stridslystna.

5. Med den inre kampen i partiet befäster vi partiet och stärker dess disciplin och anseende, och vi mäter ut organisatoriska straff åt de oförbätterliga elementen eller utesluter dem rent av ur partiet för att partiet skall förbli sunt och stabilt. Denna hållning måste alla goda och mogna partimedlemmar inta.

Det är klart att den första och andra av de förut beskrivna inställningarna är oriktiga.

Det är inte alls märkvärdigt att våra fiender utnyttjar alla våra fel och brister för att undergräva vårt parti. Vi måste ständigt skärpa vaksamheten och dessutom varje gång fel och brister uppträder i partiet se till att varje möjlighet som fienden skulle kunna utnyttja blir så begränsad som möjligt. Detta är en ovillkorlig plikt för varje kamrat som älskar vårt parti. Om under den inre kampen i partiet någon kamrat skulle glömma detta eller bara tänka på att segra i den pågående striden och skaffa sig själv fördelar, eller om han inte förkastar hjälp från dåliga element utan går samman med dem, eller om han utnyttjar krafter och tar hjälp utanför partiet för att nå ett visst mål i den inre kampen i partiet, så begår han ett oförlåtligt politiskt misstag och bryter grovt mot partidisciplinen.

Våra partimedlemmar bör återspegla en riktig ideologi, lära av goda föredömen och inte av oriktiga ideologier och dåliga exempel i partiet. De måste bekämpa sådana oriktiga ideologier och dåliga exempel. Det finns emellertid alltså en del kamrater i partiet som mestadels återspeglar riktiga ideologier och följer goda exempel men som ändå ibland återspeglar oriktiga ideologier och följer dåliga exempel. Det verkar vara lätt för en del kamrater att lära att bli dåliga men svårt att lära att bli bra. Detta måste vi vara mycket uppmärksamma på.

Dessa kamrater kan, när vissa misstag göres i vårt parti, utveckla och förstora dessa fel avsiktligt eller oavsiktligt, och på det sättet hamnar de ofta i den inre kampen i partiet på oriktig sida, eller också ansluter de sig av vissa skäl till den vinnande sidan. Sådana kamrater kommer knappast att göra några framsteg förrän de blir grundligt härdade.

Jag tror det är alldeles klart för er som studerar marxismen-leninismen att kamrater av den tredje typen, som intar en liberal och byråkratisk hållning gentemot olika misstag, brister och icke önskvärda företeelser naturligtvis uppträder alldeles oriktigt och fullständigt obolsjeviskt. Ty i "Partiets uppbyggnad" som ni läst finns ett helt kapitel om nödvändigheten av självkritik och ideologisk kamp i partiet. Lenin och Stalin har likaledes många gånger gett tydliga och grundliga förklaringar i denna fråga. Därför behöver jag inte behandla saken i detalj nu. Jag vill emellertid påpeka, att det fortfarande finns rätt många kamrater i partiet som intar denna hållning. De har genomfört självkritiken mycket ofullständigt, särskilt självkritiken underifrån och uppåt, och inte avslöjat olika fel, brister och icke önskvärda företeelser i partiet på ansvarigt, sakligt och hederligt sätt för att rätta till och avlägsna dem. I detta avseende är stora förbättringar fortfarande

nödvändiga. Men det finns en hel del oansvarig, osaklig och feg kritik samt missnöje, åsnesparkar och sladder i partiet om den ena eller den andra personen eller ena eller andra saken.

Detta är två uttryck för liberalism i partiet. Detta visar att vissa kamraters politiska utveckling och mod i den revolutionära kampen alltså inte är tillfredsställande, och att inte heller den inre partidemokratin tillämpas tillfredsställande.

En del kamrater vill gärna rädda ansiktet och vågar inte såra andra eller dra på sig ovänskap och motkritik. De skulle helst lämna partiets misstag och brister åt sitt öde och helt mekaniskt "låta det rulla", "ju mindre besvär dess bättre", men ändå kritiserar de andra bakom deras rygg. Detta gagnar inte partiet utan skadar det. Sådan oansvarig kritik, sådant oansvarigt prat kan leda till principlösa dispyter och strider i partiet och kan ge tillfällen åt spioner inom partiet och dåliga element att utföra undermineringsarbete i partiet. Dessutom kan partiets misstag och brister aldrig rättas till med sådan oansvarig kritik. Därför förbjuder de partistadgar, som antogs vid 6:e plenum med Kinas kommunistiska partis centralkommitté sådan oansvarig kritik men främjar ansvarig och saklig självkritik inom partiet, vilken gagnar detta.

Eftersom olika fel och brister och oriktiga, oproletära ideologier finns inom partiet så kan alla dessa oriktiga ideologier någon gång utvecklas till en linje i partiet, framkalla motsättningar inom partiet och påverka partiets eniga handling. Om vi då inte genomför en riktig självkritik i partiet och om vi inte ständigt avslöjar och korrigerar de olika felen och bristerna, övervinner alla oriktiga ideologier och för inre partikamp för att övervinna partiets inre skiljaktigheter, utan i stället intar en eklektisk hållning och "medelväg" och försöker "låta det rulla", så "kan vi inte fostra partiet, proletariatet och massorna riktigt" (Stalin). "Vi kan inte gå framåt och utvecklas", "vi blir inte längre proletära revolutionärer och är dömda till misslyckande" (Lenin).

Stalin säger:

"'Medelvägen' i principfrågor är en 'linje' som ställer till förvirring i huvudet, en 'linje' som skyler över motsättningarna, en 'linje' som leder till moraliskt förfall inom partiet, en 'linje' som blir partiets ideologiska död.

'Medelvägens' politik i principfrågor är inte vår politik. 'Medelvägens' politik i principfrågor är ett sådant partis politik, som är på väg utför och dagligen förfaller. En sådan politik måste leda till att ett sådant parti förvandlas till ett rent byråkratiskt organ, som existerar meningslöst och utan kontakt med de arbetande massorna. Det är inte vår väg.

Därför ... är övervinnandet av motsättningarna inom partiet medelst kamp vårt partis utvecklingslag ... Sovjetunionens kommunistiska parti (bolsjevikerna) har växt och stärkts genom att övervinna motsättningarna inom partiet."

Därför är det oriktigt att inta en liberal och byråkratisk hållning. Självkritiken måste utvecklas och den inre partikampen genomföras för att bekämpa alla icke önskvärda företeelser, avlägsna motsättningar i partiet innan de befästes, utvecklar sig och växer.

Liberalismen framträder i en annan företeelse. När diskussion uppstått i en viss fråga i partiet lägger en del kamrater sitt vanliga arbete åt sidan och ägnar sig dag och natt åt meningslösa diskussioner eller angriper avsiktligt allting inom partiet. Med sådan diskussion försvagar de partiets enhet, upplöser solidariteten inom kadern, försvagar partidisciplinen, försvagar partiledningen, förstör partiets anseende och förvandlar kämpande partiorganisationer och partiapparaten till diskussionsklubbar. Sådant har hänt mer än en gång i vissa av våra partiorganisationer. Som Stalin säger: "Detta är inte självkritik utan skandalmakeri", "detta är förtal mot arbetarklassen". Det är oriktig, antibolsjevikisk "självkritik". Den har ingenting gemensamt med den självkritik som vi förespråkar. Vi behöver inte självkritik för att förstöra partiets anseende, undergräva

partidisciplinen, försvaga partiets ledning, utan för att öka partiets anseende, befästa partidisciplinen och stärka partiets ledning.

Kamraterna av den fjärde typen som intar en kategorisk hållning har också fel. Deras hållning är motsatsen till liberalismen — alltså den tredje typen som vi nämnt ovan. De som intar den hållningen förstår inte att de oriktiga ideologierna i partiet har djupa sociala rötter och inte kan avlägsnas i ett slag. Alla kamrater i partiet är någon gång mer eller mindre böjda för att återspegla någon av samhällets oriktiga ideologier. Endast människor som Marx, Engels, Lenin och Stalin, som var så rena, så fasta, som så riktigt, skarpt och djupt förstått företeelserna kan vara helt fria från sådana ideologiers inflytande. Det är därför Sun Yat-sen kallade Lenin ”revolutionens vise”. Det är oundvikligt att vi alla gör något misstag i vårt arbete. Om vi inte visar tolerans och överseende utan absolut förkastar och till och med driver ut alla kamrater som i viss utsträckning återspeglar samhällets oproletära ideologier och som begår något fel men som inte är oförbättrligt dåliga, så kan vi inte bygga upp vårt parti. Resultatet av att man på det sättet tar avstånd från eller fördriver människor kan bli att just de kamrater drivs ur partiet som intar denna kategoriska hållning, eftersom de inte är ”revolutionens vise” och inte kan undgå att själva göra misstag. Sålunda begick en del kamrater misstag under kampanjen för att likvidera reaktionära element, därför att de intog denna kategoriska hållning. Kamrater med den hållningen förstår inte att den största och svåraste uppgiften i kampen för kommunismen är att omforma människorna till osjälviska medborgare i det kommunistiska samhället. Om de förstår detta, om de förstår att hela mänskligheten med alla dess svagheter under lång kamp kan härdas, fostras och förvandlas till högt civiliserade kommunister, varför kan de då inte fostra och omforma de partimedlemmar som anslutit sig till partiet men som alltjämt i viss utsträckning har kvar rester av det gamla samhällets ideologier?

Naturligtvis kräves lång, tålmodig skolning och härdning för att omforma och fostra dessa partimedlemmar. Det är en svår uppgift. Men om vi tvekar att åta oss denna lilla men svåra uppgift och ryggas tillbaka inför den, hur skall vi då kunna tala om att förändra världen och mänskligheten? Eftersom vi beslutat oss för att ge oss i kast med — inte ryggas tillbaka från — den ojämförligt svåra uppgiften att förändra världen och mänskligheten, vilka andra svåra uppgifter i världen kan då avskräcka oss? Partimedlemmar som tror på den kommunistiska livs- och världsåskådningen är orädda för alla svårigheter och umbäranden, samtidigt som de förstår att världens utveckling inte följer en rak och bred väg. De kamrater som intar en kategorisk hållning förstår ännu inte hur svår och invecklad kampen för kommunismen är. Om de är rädda för svårigheter, om de vill färdas en rak väg, så att de i ett slag kan avlägsna alla icke önskvärda ting och hoppa rakt in i sitt ideal, då kommer de säkert att köra huvudet i väggen. Och när de kört huvudet i väggen blir de pessimistiska och modlösa, förlorar tron på kommunismens framtid och avslöjar sålunda det verkliga innehållet i sin icke-proletära ideologi. Det är skada att det alltjämt finns en del kamrater i partiet som mer eller mindre intar denna hållning.

Skälet till den inre partikampens nödvändighet är att partiets utveckling och proletariats kamp framkallar principiella meningsskiljaktigheter inom partiet. I sådana fall kan skiljaktigheterna övervinnas och motsättningarna lösas ”endast genom kamp för den ena eller andra principen, för det ena eller andra kampmålet, för den ena eller andra metoden i den kamp som leder till ett sådant mål”. Kompromiss är meningslös. Inre partikamp är nödvändig men inte därför att vi tycker om att slåss och munhuggas. D. v. s. när frågor har utvecklats så att de fått principiell innebörd och inte kan lösas annat än genom kamp, så måste vi oryggligt genomföra kampen inom partiet för att lösa dem. Det betyder inte att vi skall föra den inre partikampen fjäskigt och kategoriskt och argsint gentemot alla avvikande uppfattningar i fråga om dagspolitik och rent praktiska frågor. Kamrat Stalin har sagt:

”Vi kan och måste nå allehanda överenskommelser med folk av annan uppfattning inom partiet, i frågor rörande dagspolitiken, i frågor av rent praktisk karaktär.”

När opportunistisk ideologi framträder och principiella motsättningar uppkommer i partiet så måste vi kämpa mot dessa oriktiga principer, mot denna opportunistik och besegra den. Det betyder inte att när det inte finns några principiella motsättningar, någon opportunistik i partiet, så måste vi godtyckligt och avsiktligt söka förstora några meningsskiljaktigheter bland kamraterna i rent praktiska frågor och kalla dem ”principiella motsättningar”, och avsiktligt jaga efter ”opportunister” och betrakta dem som skottavlor i den inre partikampen. Det betyder inte att vi anser att partiets arbete och utveckling, segern i proletarietets revolutionära kamp kommer att förverkligas genom något underverk, genom att vi nöjer oss med att koncentrera elden mot sådana ”skottavlor”. Naturligtvis är detta inte någon riktig inre partikamp utan ett hån mot partiet. På det sättet gör man den inre partikampen till barnlek, fast den är en utomordentligt allvarlig sak.

Det är nödvändigt att klandra, offentligt kritisera och rent av organisatoriskt bestraffa vissa kamrater i partiet, som begått principiella misstag och ådagalagt opportunistisk ideologi men som vänder dövörat till för övertalning, struntar i partiets kritik och framhärdar i sina misstag och blir så nackstyva och obstinata att de kämpar mot partiets politik eller intar en tvetydig hållning. Men vi skall inte angripa eller straffa kamrater som begått misstag, om de inte vidhåller sina misstag och om de efter diskussion är villiga att rätta till misstagen och uppge sin gamla uppfattning, eller om de lugnt övertänker misstagen eller sakligt diskuterar dem med andra kamrater. När vi genomför självkritiken och den inre partikampen anser vi inte att ju bistrare ansiktet är, desto bättre, och inte heller anser vi att ju fler kamrater vi straffar, desto bättre. Det högsta syftet med självkritiken och den inre partikampen är att effektivt fostra partiet, att fostra de kamrater som begått misstag, att rätta till felen och stärka partiet. Om detta mål kan nås med fredlig övertalning, diskussion och kritik i stället för angrepp mot kamrater, så är det naturligtvis så mycket bättre. Emellertid har det funnits perioder i partiets historia, då vi nästan aldrig hörde den uppfattningen, att fred och solidaritet inom partiet på grundval av principiell enighet är både önskvärda och nödvändiga. En del konstiga människor tycker tydligen att fred inom partiet är en olycka, även om den bygger på enighet om principerna och linjen, och att man kan kallas ”bolsjevik” endast om man avsiktligt framkallar inre partikamp av ingenting. Naturligtvis är sådana människor inte ”bolsjeviker” utan nästan oförförärliga människor och karriärister, som lagt sig till med namnet ”bolsjeviker”.

Detta är skälen till att de fyra nämnda ståndpunkterna är oriktiga. Det är svaret på frågan vilken hållning man skall inta när man behandlar misstag, brister och icke önskvärda företeelser i partiet. Faktiskt är det genom kampen mot mörka företeelser inom och utanför partiet, som vi söker ändra världen och mänskligheten liksom partiet och oss själva. Den inre partikampen återspeglar klasskampen utanför partiet. Under klasskampen utanför partiet — den revolutionära masskampen — stålsättes, utvecklas och befästes partiet, och samtidigt skapar den inre partikampen solidaritet och enighet så att partiet förmår leda den revolutionära masskampen systematiskt, riktigt och effektivt.

Därför är det fullständigt oriktigt och till gagn för fienden att inta en liberal hållning gentemot olika misstag, brister och icke önskvärda företeelser i partiet, att söka bestrida principiell oenighet inom partiet, att söka undgå den inre partikampen, att skyla över motsättningarna inom partiet och ”låta det rulla”, därför att detta strider mot klasskampens utvecklingslagar och mot vår principiella ståndpunkt att ändra världen och mänskligheten genom kamp.

Därför är det också oriktigt att skilja den inre partikampen från klasskampen utanför partiet — de breda massornas revolutionära kamp — och förvandla den till tomt prat, ty partiet kan inte

härddas, utvecklas och befästas om det skiljer sig från de breda massornas revolutionära kamp.

Emellertid är det inte heller riktigt att driva saken till den andra ytterligheten: att inta en kategorisk hållning gentemot kamrater som har brister och begår misstag men som inte är alldeles oförbätterliga, och att mekaniskt genomföra, eller godtyckligt framkalla, inre partikamp, ty detta underminerar partiet, ger fienden möjligheter att angripa partiet och strider mot vårt partis utvecklingslagar. Vi skall inte bryta med hederliga kamrater i partiet när de begår något misstag utan måste försöka övertala, fostra och härda dem, med hänsyn och sympati. Vi skall inte angripa dem offentligt eller utesluta dem ur partiet om det inte är absolut nödvändigt.

Trots vissa fel och brister, vissa individuella, isolerade, dåliga företeelser som alltjämt förekommer i partiet är vi säkra på att vi kan och skall eliminera dessa företeelser under arbetarrörelsens kamp, i massornas stora revolutionära kamp. Historien om Kinas kommunistiska partis strider under mer än tio år, dess stora framgångar på alla områden, historien om arbetarrörelsens utveckling i världens olika länder har gjort oss fullständigt övertygade om detta.

Den inre partikampen är en ofrånkomlig och nödvändig del av partiets revolutionära kamp. Därför skall våra kamrater härddas och fostras inte blott i kampen utanför partiet utan också i den inre partikampen på två fronter. Emellertid är det inte så få kamrater som ännu inte riktigt förstår detta och som icke fostrar och härddar sig själva i det avseendet. Detta framträder i principiös kamp inom partiet och i följande exempel. Några av våra kamrater, särskilt de som arbetat länge i armén, som aldrig vacklat, klagat eller blivit missmodiga under kampen mot kontrarevolutionen, hur grym och hård kampen än var, hur många angrepp, orättvisor och orättfärdigheter de måste utstå, har i den inre partikampen inte kunnat uthärda kritik, angrepp och orättvisor — inte ett enda ord. Eller de blev misstänksamma och trodde att allt som andra människor sade hänsyftade på dem, och därför klagade de och blev ytterst modfällna. Sådana företeelser måste vi ha ögonen på, kamrater.

Vi måste säga att de allmänt taget är mycket bra kamrater, därför att de beslutsamt kämpat mot kontrarevolutionen och betraktat partiet som sin älskade mor. När de genomgått många hårda strider mot kontrarevolutionen och återvänt till sin stora moders famn, väntar de sig uppmuntran, tröst och tillgivenhet och inte än mer angrepp, kritik och orättvisor. Det är helt naturligt att de skall ha sådana förväntningar. Vad de emellertid inte tagit med i beräkningen, eller inte tagit tillräcklig hänsyn till, är att eftersom det alltjämt förekommer olika fel och brister i partiet så är det nödvändigt att föra inre partikamp, i vilken alla kamrater måste delta. Det är oundvikligt att alla under den inre partikampen råkar ut för riktig eller oriktig kritik, angrepp och rent av orättvisa och förödmjukelse. Detta måste varje kamrat finna sig i. Detta inte därför att vårt parti är obarmhärtigt utan därför att det är en oundviklig företeelse inom partiet under klasskampen. Emellertid tar inte dessa kamrater hänsyn till detta, och därför blir de överraskade när de råkar ut för det och blir mycket olyckliga och modlösa.

I det avseendet anser jag att våra kamrater å ena sidan måste anstränga sig att hålla samman med andra kamrater, behandla dem öppet och ärligt och inte såra deras känslor med elaka anmärkningar eller utsätta dem för sarkasmer, och framför allt inte rikta oansvarig kritik mot dem bakom deras rygg. Bortsett från de mest obstinata, som framhärddar i sina misstag och begår alla möjliga oriktiga handlingar i partiet, så måste vi i allmänhet förmana och kritisera klart och uppriktigt, i deras egen närvaro, och med hänsyn och hjälpsamhet, när det gäller kamrater som begått fel. Detta är vad vi måste tänka på, särskilt de mera ansvariga kamraterna. Vi måste hålla en gammal kinesisk regel i minnet: ”Om kroppen såras med en vass kniv läkes såret, men den som sårat med elakhet skall aldrig vinna förlåtelse”. Å andra sidan måste våra kamrater vara inställda på inre partikamp och måste ha mod att ta kritik, angrepp, missförstånd och orättvisor och får inte låta

sig retas av andras oansvariga eller rent av oriktiga kritik eller ryktessmideri. Förutom den sakliga och ömsesidiga kritiken bland kamrater i partiorganisationen med utgångspunkt från riktig ideologi och riktigt uppträdande, kan vi om så behövs även ge en förklaring för att bemöta oansvarig kritik eller missförstånd, och om sådana förklaringar ingenting tjänar till, är det bäst att låta de andra säga vad de vill. Vi bör också minnas två andra gamla kinesiska regler: ”Om vem sladdras det inte bakom ryggen, och vem sladdrar inte om andra?”, ”När stormen nalkas, sitt då stilla i fiskebåten!” Det finns ingen människa som inte på något sätt missförstås av andra. Å ena sidan måste vi förmå bära ett missförstånd och inte ge oss in i principlösa dispyter. Å andra sidan måste vi alltid vara uppmärksamma gentemot vår egen ideologi och vårt eget uppträdande.

Det vill säga att vi inte skall sära andra kamraters känslor med våra anmärkningar, men vi skall tåla andras anmärkningar mot oss.

Vi är absoluta motståndare till principlösa dispyter i partiet. När de är ”principlösa” så är de gagnlösa och skadliga för partiet. När de är ”principlösa” så är de varken riktiga eller oriktiga, varken bra eller dåliga. Vi skall inte försöka finna ut vem som har rätt eller orätt, vem som är bra och vem som är dålig i sådana principlösa dispyter, eftersom sådana saker inte kan redas upp. Vi är bestämda motståndare till sådana principlösa dispyter, och till de kamrater som håller på med sådant säger vi att de omedelbart skall sluta med det och vända sig till principfrågorna i stället. Det är vår linje gentemot principlösa dispyter. Vad skall vi göra, om trots partiets förbud, trots vårt motstånd, ändå sådana principlösa dispyter bryter ut i partiet, eller en mängd principlösa frågor blandas in i vissa principuppgörelser? Vad skall vi göra om principlösa frågor tvingas på oss och vi invecklas i dem? I sådana fall måste vi koncentrera uppmärksamheten på principfrågorna och inte på de principlösa frågorna, och vi måste allvarligt ta itu med de principlösa dispyterna enligt ovan angivna linje, vi måste bestämt vidhålla vår ståndpunkt och inte låta oss dras in i principlösa dispyter. Vi skall inte ”löna ont med ont”. Vi måste konsekvent stå på den ”rätta” sidan och bekämpa det ”orätta” som andra gör. För en del av våra kamrater är detta inte så lätt. Därför måste vi härda och fostras.

Med få ord: syftet med vår ideologiska fostran är i grund och botten att härda oss till lojala, rena, framåtskridande, exemplariska partimedlemmar och kadrer. Följande måste vi göra:

1. Bygga upp en fast parti- och klasständpunkt genom att studera marxismen-leninismen och genom revolutionär praktik.
2. Granska vår egen ideologi, vårt uppförande, rätta alla oriktiga idéer och samtidigt betrakta alla problem och andra kamrater i enlighet med den kommunistiska livs- och världsåskådningen och en fast partiståndpunkt.
3. Ständigt inta en riktig hållning och använda riktiga metoder i kampen mot olika oriktiga ideologier inom partiet, särskilt sådana som har betydelse för den pågående revolutionära kampen.
4. Hålla vår ideologi, vårt tal och vårt uppförande under sträng kontroll. Vi måste särskilt kontrollera de politiska ideologier, de tal och den verksamhet som berör den pågående revolutionära kampen, genom att inta en fast ståndpunkt och visa principiell orubblighet. Dessutom är det lämpligt att hålla uppmärksamheten på många ”småsaker” (privatliv, privat uppförande o. s. v.). Emellertid skall vi inte öva alltför hård kontroll över andra kamrater, bortsett från principfrågor och viktiga politiska frågor. Vi skall inte hänga upp oss på småsaker.

Kamrater! Detta anser jag vara grunderna för den ideologiska fostran av kommunistiska partiets medlemmar.

Bilaga: Förräderi mot proletarietets diktatur är den viktigaste beståndsdel i boken om ”självfostran”

Ledarartikel ur Röda Fanan och Folkets Dagblad den 7 maj 1967

Alla revolutionära strider i världen syftar till att gripa den politiska makten och konsolidera den. Den desperata kamp, som kontrarevolutionärerna för mot de revolutionära krafterna, syftar på samma sätt uteslutande till att upprätthålla deras politiska makt.

Mao Tse-tung

Boken om ”självfostran” är typisk för den högt uppsatte partiman i ledande ställning som slagit in på den kapitalistiska vägen och som författat den. Den är ett stort giftigt ogräs, som bekämpar marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tänkande. Dess gift har spritt sig över hela Kina och ut i världen. Den måste kritiseras och vederläggas allt igenom.

Vad är det väsentliga i boken?

Det är förräderi mot den marxist-leninistiska teorin om proletarietets diktatur. Och detta förräderi mot teorin om proletarietets diktatur innebär ett fullständigt förräderi mot själva marxismen-leninismen och mot proletarietets revolutionära sak.

Marx påpekade för mer än hundra år sedan: ”Vad nu mig beträffar, så tillkommer mig icke förtjänsten att ha upptäckt vare sig klassernas förekomst i det moderna samhället eller deras kamp sinsemellan. Borgerliga historieskrivare har långt före mig framställt den historiska utvecklingen av denna kamp mellan klasserna, och borgerliga ekonomer har klargjort klassernas ekonomiska anatomi. Det nya jag gjorde bestod i att påvisa: 1. att klassernas existens endast är förknippad med bestämda, historiska utvecklingsfaser av produktionen, 2. att klasskampen oundvikligt leder till proletarietets diktatur, 3. att denna diktatur själv endast bildar övergången till upphävandet av alla klasser och till ett klasslöst samhälle.” (Marx till Weydemeyer 5 mars 1852, citerat i Lenins ”Staten och revolutionen”, augusti—september 1917, *Samlade skrifter i urval*, 1 uppl., bd 12, s. 33-34.)

För femtio år sedan framhöll Lenin eftertryckligen:

”Det viktigaste i Marx' lära är klasskampen, Så brukar man mycket ofta säga och skriva. Men det är inte riktigt. Och ur denna oriktighet framgår mycket ofta en opportunistisk förvanskning av marxismen, en förfälskning av marxismen för att göra den antaglig för bourgeoisin. Ty läran om klasskampen är inte skapad av Marx utan av bourgeoisin före Marx, och den är i allmänhet antaglig för bourgeoisin. Den som erkänner endast klasskampen är ännu ingen marxist, det kan visa sig att han ännu inte trätt ut ur det borgerliga tänkesättets och den borgerliga politikens ram. Att inskränka marxismen till läran om klasskampen, innebär att stympa marxismen, att förvanska den, att reducera den till det, som är antagligt för bourgeoisin. Marxist är endast den, som utsträcker erkännandet av klasskampen till erkännandet av proletarietets diktatur. Häre ligger den djupaste skillnaden mellan marxisten och den vanliga små- (och även stor-) borgaren. Med denna provosten bör man kontrollera, huruvida man verkligen förstår och erkänner marxismen. (A.a s. 34-35).

Som alla opportunisterna i den internationella kommunistiska rörelsens historia stympar och förvränger författaren till boken om ”självfostran” marxismens grundsatser. Fastän han späckar den nästan 50.000 ord långa boken med vissa abstrakta fraser om klasskamp, nämner han inte alls den aktuella klasskampen och proletarietets diktatur. Klasskampsfraser utan att nämna proletarietets diktatur är naturligtvis bedrägligt struntprat, som helt kan accepteras av bourgeoisin.

Boken om ”självfostran” publicerades för första gången i juli 1939, och omtrycktes många

gångar under försvarskriget mot den japanska aggressionen och under befrielsekriget. Ingen av dessa upplagor nämner över huvud taget försvarskriget mot Japan eller klasskampen under krigstiden.* Ingen av dessa upplagor nämner befrielsekriget eller klasskampen under dess period och inte heller nämnes frågan om att gripa den politiska makten. En sådan "självfostran" kunde inte ens på minsta sätt oroa den japanska imperialismen eller USA-imperialismen och dess lakej Chiang Kai-sheks Kuomintang.

Under försvarskriget mot Japan påpekade ordförande Mao: "Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medels krig." (Mao Tse-tung, "Problem rörande krig och strategi" 6 november 1938, i *Militärpolitiska skrifter*, bd II, s. 148.) Och ". . . vårt partis utveckling, konsolidering och bolsjevisering [har] pågått mitt under revolutionära krig; utan väpnad kamp skulle kommunistiska partiet säkerligen inte vara vad det i dag är." (Mao Tse-tung, "Kommunisten presenteras", 4 oktober 1939, i *Citat ur ordförande Mao Tse-tungs verk*, s. 59-60.)

Uppenbarligen kan inte partiets utveckling, konsolidering och uppbyggande samt partimedlemmarnas ideologiska omvandling diskuteras annorledes än i samband med de revolutionära krigen och makterövringen genom väpnad kamp. Och ändå, just under de åren då kanonerna dånade, då den politiska makten erövrades, ville den högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slog in på den kapitalistiska vägen, att folk skulle hänge sig åt "självfostran", utan tanke på den grundläggande uppgift, som bestod i att gripa makten genom väpnad kamp. Skulle inte "självfostran" av detta slag helt enkelt "fostra" filistrar som skulle undvika revolutionärt krig och erövring av den politiska makten! De filistrar som sådan "fostran" skapar är alls inga kommunister, utan socialdemokrater av andra internationalens typ.

När en reviderad upplaga av boken om "självfostran" trycktes i augusti 1949, och när den nyttgavs i augusti 1962 med många tillägg och strykningar, serverade den samma gamla soppa. Fastän den reviderades och nyttgavs vid dessa tidpunkter, sade boken ingenting om den socialistiska revolutionen eller om klasskampen i ett socialistiskt samhälle, utan teg fullständigt om proletariats diktatur. Den högt uppsatte partimannen i ledande ställning, som slog in på den kapitalistiska vägen, intog en uppenbar kampställning emot en lång rad av ordförande Maos stora verk, sådana som "Rapport till andra plenarsammanträdet med Kinas kommunistiska partis Sjunde centralkommitté", "Folkets demokratiska diktatur" och "Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket". I tydlig motsättning till Mao Tse-tungs tänkande ville han att folk skulle glömma den socialistiska revolutionen, klasskampen i det socialistiska samhället och proletariats diktatur och ägna sig åt "självfostran". Vad för slags "självfostran" kunde detta vara annat än en "fostran" till en Bukharintyp som går in för kapitalism i stället för socialism, en Chrustjovtyp, som förkastar proletariats diktatur och arbetar för att återupprätta kapitalismen!

Fastän boken om "självfostran" är omtryckt och reviderad åtskilliga gånger, nämner den inte makterövringen genom väpnad kamp eller proletariats diktatur. Är detta ett tillfälligt förbiseende? Nej, inte alls.

Boken diskuterar frågan om staten. Nu kan ju inte en marxist diskutera denna fråga utan att nämna statens klasskaraktär och proletariats diktatur. Men ändå blundar boken om "självfostran" helt för proletariats diktatur och talar abstrakt om frågan om staten på samma sätt som lärda i bourgeoisins sold.

* Alla upplagor av boken om "självfostran" som trycktes före 1962 underlät att nämna försvarskriget mot Japan. I 1962 års reviderade upplaga tillades ett aynsitt om den antijapanska nationella enhetsfrontens politik som en illustration till "det teoretiska studiets och den ideologiska självfostrans enhet".

Författaren till boken om "självfostran" säger, att proletariatet "kan bygga upp ett parti och en statsapparat med strikt organisation och disciplin för att genomföra den obönhörliga kampen mot alla former av korruption, byråkrati och förfall och oavbrutet rensa partiet och statsapparaten från element som är korrumpade, byråkratiska och förfallna oavsett hur mäktiga "pampar" sådana element kan vara) så att partiets och statsapparaten renhet bevaras." (Sv. uppl. 1952, s. 14.)

Vi kan fråga: hur kan proletariatet bygga upp sin egen statsapparat? Är detta möjligt utan en revolution genomförd med våld? Är detta möjligt utan att krossa det gamla statsmaskineriet? Boken har förkastat just dessa marxismen-leninismens grundprinciper. Det förefaller, enligt författaren, att så länge kommunister ivrigt ägnar sig åt "självfostran", kommer ett "utopia" att falla ned från himlen. Vad han drömmer om är ingenting annat än en borgerlig stat.

I bokens upplaga från 1962 har orden "sätta upp en centraliserad och på samma gång demokratisk statsapparat" lagts till det ovan citerade stycket. Detta medvetna tillägg visar hur författaren uppfattar vår stats karaktär. Men varken här eller någon annanstans nämner han över huvud taget genomförandet av diktaturen över klassfienden.

Ordförande Mao säger att vår proletära stat genomför diktatur över klassfienden och "bland folket tillämpar vi demokratisk centralism".

När författaren till boken om "självfostran" beskriver vår stat enbart som "centraliserad och på samma gång demokratisk", utan diktatur över fienden, vad gör han då annat än motsätter sig proletariatets diktatur, predikar Chrustjovteorin om "hela folkets stat" och förfäktar den borgerliga diktaturen?

I ett långt kapitel beskriver boken "kommunismens sak" som "det största och mest mödosamma företaget i mänsklig historia". En marxist skulle här finna det vara av största vikt att nämna att kommunismen inte kan förverkligas utan att genomgå proletariatets diktatur. Men författaren säger inte ett ord om proletariatets diktatur.

"Vad är egentligen kommunismens uppgift, och hur skall vi kommunister främja vår sak?"
Författaren svarar:

"I en sådan värld kommer det inte att finnas utsugare, förtryckare, godsägare, kapitalister, imperialister, fascister. Där kommer inte att finnas några förtryckta och utsugna människor, intet mörker, ingen okunnighet, ingen efterblivenhet. I ett sådant samhälle blir alla människor osjälviska och intelligenta kommunister på hög kulturell och teknisk nivå. Den ömsesidiga hjälpens, den ömsesidiga kärlekens anda kommer att råda i mänskligheten: Det kommer inte att existera sådana förnuftsvidriga ting som bedrägeri, antagonism, mord och krig. Ett sådant samhälle blir na turligtvis det allra bästa, det vackraste, det mest framåtskridna samhället i mänsklighetens historia." (Sv. uppl. 1952, s. 35.)

Författaren tillägger:

"Vi kommunister måste äga det största mod, den största revolutionära beslutsamhet av alla människor. Varje partimedlem måste med glad beslutsamhet ta på sig denna oförlitligt stora och svåra uppgift i mänsklighetens historia, förverkligandet av kommunismen." (A.a., s. 41).

Efter dessa och likalydande prästliknande böner och välsignelser drar författaren denna slutsats: "Detta är hur jag uppfattar kommunismens sak."

I författarens med prunkande fraser smyckade svar på den fråga han ställt finns det en sak som han inte tar med, och det är proletariatets diktatur. Detta är hur han uppfattar kommunismens sak och vad han föreslår för att förverkliga den!

Denna typ av beskrivning av kommunistisamhället är inte ny utan har funnits sedan gamla tider. I Kina finns artiklar sådana som "Om den stora harmonin" i kapitlet "Li Yun" i *Riternas bok*

(redigerad av Tai Sheng, en lärd under västra Handynastin — 202 f. Kr. — 8 e. Kr.); ”Tao Hua Yan Chi”, eller ”Resan till persikoblommornas land” av Tao Chien (poet under östra Tsin-dynastin, 365 [eller 372 eller 376] — 427 e. Kr.); och ”Ta Tung Shu”, eller *Boken om den stora harmonin* av Kang Yu-wei (1858-1927, ledare för den borgerliga reformistiska rörelsen under Ching-dynastin). Utomlands finns det ett stort antal verk av brittiska och franska utopister, vilka alla innehåller ett och detsamma.

Enligt författarens åsikt är det kommunistiska samhället helt och hållet en dans på rosor utan mörker eller motsättningar. Allt är bra, och det finns inga motsatser. Samhället kommer därmed att upphöra att utvecklas. Samhället kommer inte bara att upphöra att förändras kvalitativt, utan det verkar som om det inte kommer att förändras kvantitativt heller och den sociala utvecklingen kommer då att avstanna och samhället kommer i evighet att förbli detsamma. Här förkastar författaren en grundläggande marxistisk lag — at utvecklingen av allt som finns till, av hela det mänskliga samhället, sättes i rörelse genom motsatsernas kamp, genom motsättning. Vad författaren här gör är att predika metafysik och förkasta den dialektiska och historiska materialismens stora teori.

Marx sade:

”Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger den period då det ena revolutionärt omvandlas i det andra. Därtill svarar också en politisk övergångsperiod, vars stat inte kan vara någonting annat än *proletariatets revolutionära diktatur*.” (Marx, *Kritik av Gothaprogrammet*, sv. uppl. 1938, s. 29.)

Lenin sade:

”Utvecklingen framåt, dvs. till kommunismen, går genom proletariatets diktatur och kan inte gå någon annan väg, ty de kapitalistiska exploatörernas *motstånd* kan inte *krossas* av någon annan än proletariatet och inte på något annat sätt.” (Lenin, ”Staten och revolutionen”, augusti-september 1917.)

I sin bok om ”självfostran” påpekar den högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, eftertryckligt att efter proletariatets politiska seger är det nödvändigt att ”genomgå en långvarig period av socialistiskt uppbygge” innan ett land ”genom en gradvis övergång slutgiltigt kan bli ett kommunistiskt samhälle”. Skulle inte någon med ett uns av marxism här ha nämnt proletariatets diktatur! Men fortfarande inte ett ord om den! Tydligen är hans ”långvariga period av uppbygge” inte en den proletära diktaturens period och hans väg av ”gradvis övergång till ett kommunistiskt samhälle” är inte den proletära diktaturens väg.

Det är helt klart att författaren till denna bok har sitt eget fullständiga ideologiska system, vilket är ”att föra kommunismens sak framåt” utan proletariatets diktatur. Detta är ett totalt svek mot den vetenskapliga kommunismen, mot marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tänkande. Det är ren och skär revisionism.

Inte nog med att författaren själv inte nämner proletariatets diktatur, han har till och med utelämnat termen i två citat från Lenin.

Så här skrev Lenin:

”... bourgeoisin, vars motstånd *tiodubblats* genom dess störtande (om än bara i ett land) och vars makt ej blott består i det internationella kapitalets makt, i styrkan och fastheten av bourgeoisins internationella förbindelser, utan även i *vanans makt*, i *småproduktionens* makt. Ty av småproduktionen finns det tyvärr ännu mycket kvar i världen, och småproduktionen *föder* kapitalism och bourgeoisin oavslåtligen, dagligen och stundligen, spontant och i massomfång. Av alla dessa orsaker är proletariatets diktatur nödvändig. Och segern över bourgeoisin är omöjlig utan ett långt, ihärdigt, förtvivlat krig på liv och död — ett krig som kräver uthållighet, disciplin, fasthet, oböjlighet och en

enhetlig vilja.” (Lenin, ”Radikalismen’ — kommunismens barnsjukdom”, *Valda verk i två band*, bd II, del 2, s. 356.)

Men de olika utgåvorna av boken om ”självostran”, inklusive den reviderade upplagan från 1962, citerar detta stycke så här:

”... bourgeoisin, vars motstånd tiodubblats genom dess störtande (om än bara i ett land) och vars makt ej blott består i det internationella kapitalets makt, i styrkan och fastheten av bourgeoisins internationella förbindelser, utan även i *vanans makt*, i *småproduktionens* makt. Ty av småproduktionen finns det tyvärr ännu mycket kvar i världen, och småproduktionen *föder* kapitalism och bourgeois i oavslåtligen, dagligen och stundligen, spontant och i massomfång: Av alla dessa orsaker är seger över bourgeoisin omöjlig utan ett långt, ihärdigt, förtvivlat krig på liv och död — ett krig som kräver uthållighet, disciplin, fasthet, oböjlighet och en enhetlig vilja.”

Författaren utesluter således på ett flagrant sätt orden ”är proletariatets diktatur nödvändig” ur mellandelen av detta citat. Är detta ett tillfälligt förbiseende? För denne högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, är proletariatets diktatur uppenbarligen inte nödvändig.

I det andra citatet skrev Lenin:

”Att avskaffa klasserna innebär inte bara att jaga bort godsägare och kapitalister — det har vi gjort tämligen lätt — det innebär även att *avskaffa de små varuproducenterna*, och dem *kan man inte jaga bort*, dem kan man inte undertrycka, med dem *måste man sämjas*, dem kan (och måste) man omdana och uppfostra på nytt endast genom ett mycket långvarigt, långsamt och försiktigt organisatoriskt arbete. De omger proletariatet från alla håll med ett småborgerligt element, genomtränger det därmed, demoraliserar det därmed, framkallar ständigt och jämt bland proletariatet recidiv till småborgerlig karaktärslöshet, söndring, individualism, omslag från entusiasm till modlöshet. Det behövs den strängaste centralisation och disciplin inom proletariatets politiska parti för att motstå detta, för att riktigt, framgångsrikt och segerrikt genomföra proletariatets *organisatoriska* roll (och det är dess *huvud*-roll). Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp, blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ, mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Makten i miljoners och tiotals miljoners vanor är den mest fruktansvärda makt. Utan ett järnhårt och kamphärdat parti, utan ett parti som åtnjuter förtroende hos allt det hederliga i den givna klassen, utan ett parti som förstår att ge akt på massans stämning och öva inflytande därpå, är det omöjligt att med framgång föra en sådan kamp. Att besegra den centraliserade storbourgeoisin är tusen gånger lättare än att ”besegra” miljoner och åter miljoner av små företagare. Dessa förverkligar medels sin dagliga, osynliga, ogripbara, upplösande verksamhet *just* de resultat, som bourgeoisin behöver och som *restaurerar* bourgeoisin.” (A.a., s. 380-381.)

Men de olika utgåvorna av boken om ”självostran” inklusive 1962 års reviderade upplaga citerar detta stycke så här:

”Att avskaffa klasserna innebär inte bara att jaga bort godsägare och kapitalister — det har vi gjort tämligen lätt — det innebär även att *avskaffa de små varuproducenterna*, och dem *kan man inte jaga bort*, dem kan man inte undertrycka, med dem måste man sämjas, dem kan (och måste) man omdana och uppfostra på nytt endast genom ett mycket långvarigt, långsamt och försiktigt organisatoriskt arbete. De omger proletariatet från alla håll med ett småborgerligt element, genomtränger det därmed, demoraliserar det därmed, framkallar ständigt och jämt bland proletariatet recidiv till småborgerlig karaktärslöshet, söndring, individualism, omslag från entusiasm till modlöshet. Det behövs den strängaste centralisation och disciplin inom proletariatets politiska parti för att motstå detta, för att riktigt, framgångsrikt och segerrikt genomföra proletariatets *organisatoriska* roll (och det är dess *huvud*-roll ... Makten i miljoners och tiotals miljoners vanor är den mest fruktansvärda makt ... Att besegra den centraliserade storbourgeoisin är tusen gånger lättare än att ”besegra” miljoner och åter miljoner små företagare. Dessa förverkligar medels sin dagliga, osynliga, ogripbara, upplösande

verksamhet *just* de resultat, som bourgeoisin behöver och som *restaurerar* bourgeoisin.”

Här utesluter författaren på ett flagrant sätt ”Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp, blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ, mot det gamla samhällets krafter och traditioner”, och han utesluter till och med meningen om den ledning kommunistiska partiet utövar. Är detta ännu ett tillfälligt förbiseende?

Varför har raderna om proletariatets diktatur utelämnats också i den år 1962 reviderade upplagan av boken om ”självfostran”? Det kan bara finnas en förklaring, nämligen att författaren är motståndare till den proletära diktaturens stat i vårt land och vill förvandla proletariatets diktatur till en borgerlig diktatur.

Vad som utförligt bevisats är, att denne högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, är en svuren fiende till proletariatets diktatur. Han tål absolut inte proletariatets diktatur. Varhelst han ser termen, stryker han den.

Den högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, stympar således skamlöst själva kärnan i marxismen-leninismen.

När denne man, som förrätt proletariatets diktatur, talar om ”att vara Marx', Engels, Lenins och Stalins bästa lärjungar”, är detta i verkligheten den största skymf gentemot Marx, Engels, Lenin och Stalin.

1962 års reviderade upplaga av boken om ”självfostran” ändrar ”att vara Marx', Engels, Lenins och Stalins bästa lärjungar” till ”att vara värdiga lärjungar till Marx och Lenin”. Den utelämnar alla de tre följande styckena, som ursprungligen citerades från kapitel IV i *Sovjetunionens kommunistiska partis (bolsjevikerna) historia — kort kurs*:

”Människorna kämpar mot naturen och utnyttjar naturen för att framställa materiella nyttigheter ej isolerade från varandra, ej i form av från varandra lösryckta individer, utan gemensamt, i grupper, i samhällen. Därför är produktionen alltid och under alla förhållanden en *samhällelig* produktion. Under det människorna utför framställningen av materiella nyttigheter, upprättar de sinsemellan olika inbördes förhållanden inom produktionen, olika produktionsförhållanden.” (Sv. uppl. 1939, s. 152.)

”En av produktionens *säregenheter* består i att den aldrig blir stående på en punkt för en längre period utan ständigt befinner sig i ett tillstånd av förändring och utveckling, varvid förändringarna i produktionssättet oundvikligen framkallar en förändring av hela samhällssystemet, av de samhälleliga idéerna, de politiska åsikterna, de politiska institutionerna — framkallar ett omdanande av hela den samhälleliga och politiska strukturen.” (A.a. s. 152 —153.)

”(Den dialektiska metoden anser) att oemotståndligt är endast det som uppstår och utvecklas.” (A.a. s. 135.)

Tydligt har författaren av boken om ”självfostran”, när han 1962 uteslöt I Stalins namn och alla de stycken han ursprungligen citerade ur kapitel IV i *SUKP:s historia*, inget annat mål i sikte än att anpassa sig till den sovjetiska revisionistklickens behov och motsätta sig Stalin, dvs. motsätta sig leninismen.

Och för att kunna utesluta Stalins namn, offrade han Engels och uteslöt också dennes namn.

Inte i någon av bokens många omtryckta och reviderade upplagor uppmanas folk att vara ordförande Maos goda lärjungar. Ingenstädes ens nämnes Mao Tse-tungs tänkande. Detta är ytterligare en illustration till det faktum att författaren är en skenmarxist men en äkta revisionist, ty att i våra tider avvika från Mao Tse-tungs tänkande innebär att avvika från marxismen-leninismens grundvalar, precis som, när marxismen utvecklades till det leninistiska stadiet, det innebar att avvika från marxismens grundvalar om man avvek från leninismen.

Ordförande Mao lär oss att ”all revolutionär kamp i världen har som mål att gripa och konsolidera den politiska makten”. (Ur ”Detta års val”.)

I motsats härtill vill den högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, inte att proletariatet och kommunisterna tar makten och konsoliderar den, han reducerar allt i världen till ”självostran”.

”Självostran är allt, slutmålet intet” — detta är bokens formel, en hundra procentigt revisionistisk formel, liknande den som den gamla tidens renegat Bernstein använde: ”Rörelsen är allt, slutmålet intet”.

Är det sant att slutmålet intet är? Naturligtvis inte. Liksom den gamla tidens renegat Bernstein har den högt uppsatte partiman i ledande ställning, som slagit in på den kapitalistiska vägen, lömska och hemliga syften. Han avser att demoralisera proletariatets led, genom att förmå folk att bli revisionister genom ”självostran”, ty, ju mer de sysslar med sådan ”fostran”, desto längre ner kommer de att rutscha utför revisionismens väg. Innan den landsomfattande segern vanns, motsatte han sig att proletariatet grep den politiska makten, och sedan den landsomfattande segern vunnits, har han motsatt sig proletariatets diktatur, i ett gagnlöst försök att ägna sig åt kapitalistisk praxis och återupprätta kapitalismen. Detta är det verkliga syftet med hans reaktionära formel: ”Självostran är allt, slutmålet intet.”